

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

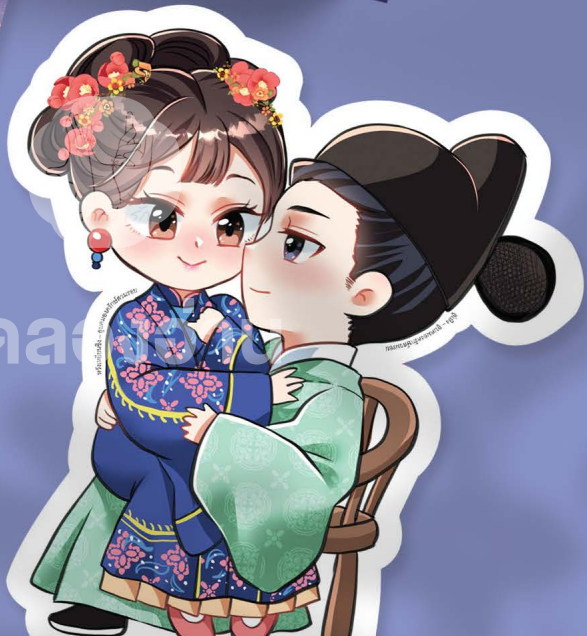

ทดลองอ่าน

ดูบุคม,
องครักษ์
ไหมรอย 锦衣 6
杀

จิวเวียหลิวหัว 九月流火 ฝ้าย
เม่นน้อย เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด 'ลูกอมองครักษ์สวมรอย' ที่แสนสนุกเรื่องนี้ก็ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายกันแล้วนะคะ นอกจากเล่มที่ผ่านมาจะลุ่มไปกับความรักที่มีแต่คำลวง เล่มที่แล้วก็นับว่าลู่อูเหิงได้ใช้กรรมของตนเองไปแล้ว คนโกหกต้องโดนตัดสินเสียกันบ้าง ทว่าสิ้นชมก็ควรจะหวานตามไซ้ใหม่ล่ะคะ แต่กลับยังไม่ไซ้กับคู่นี้ค่ะ

ในเล่มนี้สองสามีภรรยาต้องร่วมแรงร่วมใจกันไขคดีการตายของขุนนางผู้หนึ่งที่ไปพัวพันกับพวกโจรวอโค่ว ระหว่างนั้นยังต้องรับมือกับผู้ไม่หวังดีที่อยากทำลายหลักฐาน เก็บซ่อนพยาน ถึงขั้นเล่นงานหวังเหยียนชิง หมายจะเอาชีวิต!

คิดกันใหม่คะว่าคนในเรื่องนี้ที่ไม่น่าไปมีเรื่องด้วยมากที่สุดคือลู่อูเหิง มาติดตามกันว่าพญายม เอี้ย ลู่อูเหิงจะเอาคืนพวกชั่วช้าเหล่านั้นอย่างไร จะพิทักษ์ครอบครัวให้อยู่รอดปลอดภัยและสามารถรักษาความเชื่อมั่นจากฮ่องเต้ไปได้ตลอดหรือไม่ เชิญพบกับบทสรุปของเรื่องราวได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"บางครั้งข้าก็รู้สึกว่าคุณโชคดีจริงๆ"

หวังเหียนซิงคิดถึงเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตเขา อุดแก้คำพูดเขามาได้
"พูดให้ถูกต้องคือท่านโชคดีมากมายโดยตลอดต่างหากแล้ว"

ลู่เหิงหัวเราะ มือลูบผ่านหลังไหล่ของนาง สูดหายใจที่นั่นเอว
เอ่ยมตามด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเป็นอย่างยิ่ง "เช่นนั้นตอนนี้นะ"

สายตาของหวังเหียนซิงชำเลืองมองไปข้างนอกแวบหนึ่ง มิได้
ตอบคำ แต่พวงแก้มแดงเรื่อของนางได้บอกคำตอบกับเขาแล้ว ลู่เหิง
เลื่อนมือไปยังน่องของนาง นางก็เป็นฝ่ายโอบคอเขาอย่างเป็นธรรมชาติ
กอดเสียงเอ่ยว่า "เข้าไปข้างใน"

ลู่เหิงขยับลูกกระเดือก ตอบด้วยท่วงทีของวิญญาณ "ได้"

•

แนะนำตัวละคร

- * หวังเหียนซิง บุตรสาวบุญธรรมสกุลฟู่ ถูกเลี้ยงมาคู่กันกับ ฟู่ถึงใจ นิสัยเรียบร้อย เจียมตน มีความสามารถในการอ่านสึหน้าคนได้
- * ลู่เหิง องค์รักษ์เสื้อแพรหนุ่มที่มีตำแหน่งสูงตั้งแต่ อายุยังน้อย มีสมญานามว่าเสื้ออึด เป็นที่ไว้วางพระทัยของฮ่องเต้ กระทำการใดด้วยความฉลาดสุขุม
- * ฟู่ถึงใจ เจ้านายนางไหมที่ได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจาก ท่านปู่ เป็น 'พี่รอง' ของหวังเหียนซิง มองอำนาจ และสายสัมพันธ์ขุนนางมาก่อนความรู้สึกของหวังเหียนซิง
- * หงหวานฉิง บุตรสาวของหย่งผิงโหว หลานสาวขุนนางใหญ่ คู่หมั้นของฟู่ถึงใจ เผื่อวันที่จะได้แต่งงาน
- * กั๋วชวิน อยู่ตั้งโหว ขุนนางใหญ่ของราชสำนัก อยู่ในตระกูลสูงศักดิ์เก่าแก่ในนครหลวง เป็นตาเฒ่าเจ้าเล่ห์คนหนึ่ง
- * ซย่าเหวินจิ้น ราชบัณฑิตสภาขุนนาง ล่วงเกินราชเลขาธิการ หลายครั้ง เข้าไปพัวพันในคดีแต่งตั้งรัชทายาท

126

หงซ่านนั่งยองๆ อยู่ตรงปากตรอกพลางนับมดที่ไต่อยู่บนพื้นอย่าง
เบื่อหน่าย เขาร้อนจนหงุดหงิด ยื่นมือไปยังขวดสุราที่เอาจตามจิตได้สำนึก
กระนั้นอย่าว่าแต่สุราเลย แม้แต่น้ำก็ยังไม่ดื่ม

หงซ่านได้ยินเสียงเร่ขายของครึกครื้นที่นอกตรอก อยากจะหมุนตัว
ออกไปเหลือเกิน หาทหสุราสักแห่งกินดื่มให้หน้าใจ จากนั้นก็ไปหา
ความสำราญที่หอโคมเขียวต่อ ทว่าตอนนี้เขากลับต้องติดอยู่ในตรอก
อับชื้นที่บ่มเหม็นแห่งนี้คนเดียว เบื่อหน่ายจนได้แต่นับมดที่เดินอยู่บนพื้น

ตอนสลดตาอยู่นั้นเอง หลังศีรษะของหงซ่านพลันถูกคนตบเข้าให้
อย่างรวดเร็วและรุนแรงหนึ่งที่ ทำเอาหงซ่านเกือบหน้าทิ่มลงไปกับพื้น
เขาตะเกียกตะกายขึ้นมา กำลังจะหันกลับไปด่า ครั้นเห็นใบหน้าของ
ผู้มาแล้วกลับเจียบเสียงลงทันใด เปลี่ยนเป็นยิ้มเอาใจเอ่ยว่า "ได้ทำอวี
ท่านมาได้อย่างไรอรับ"

อวีเสียวเหลือบมองบ้านที่ประตูไม้ปิดสนิทตรงหน้าแวบหนึ่ง ก่อน
ดึงตัวหวงซานไปหลังต้นไม้พาลงถาม "ช่วงนี้บ้านพวกเขามีอะไรผิดปกติ
หรือไม่"

หวงซานรับคำสั่งให้มาจับตาดูบ้านสกุลจูในตรอกฮุ่นถ้ง จะว่าไป
ตระกูลนี้ก็แปลก ว่ากันว่าเดิมทีเป็นข้าหลวงใหญ่ ช่วงที่รุ่งโรจน์ที่สุด
ดูแลทหารที่ทำหน้าที่ป้องกันทางทะเลในหมิ่นเจ้อ ขุนนางในเจียงเจ้อและ
ผู้เจี้ยนยังต้องฟังคำสั่งเขา บัดนี้กลับตกอยู่ในสภาพแพ้พ่ายชื่อเสียงป่นปี้
ได้แต่อาศัยอยู่ในตรอกเก่าโหล่มแห่งนี้

หวงซานก็ไม่รู้ว่าได้ทำให้เขามาจับตาดูสิ่งใดกันแน่ หากจะให้
เขาพูด คุณหนูตระกูลขุนนางตกอับเช่นนี้มีอะไรน่าดูกัน รูปโฉมธรรมดา
ทั่วไป ไม่มีสินเจ้าสาวที่บริบูรณ์ นิสัยท่าทางก็ไม่น่าเอ็นดู น่าเบื่อหน่าย
ยิ่งนัก ไปหาแม่นางสักคนในหอี่เซียงยังดีกว่านางด้วยซ้ำ แต่เป่ียงบน
สั่งการลงมา หวงซานไม่กล้าขัดขึ้น ได้แต่อดทนกับอากาศร้อนอบอ้าว
คอยสังเกตการณ์อยู่หน้าประตูบ้านสกุลจูอย่างเหนียวแน่น

หวงซานกำลังเฝ้ารอคนที่จะมาผลัดเวรกับเขาด้วยความทรมาน
จู่ๆ ได้ทำอวีก็เดินทางมาด้วยตนเอง อีกทั้งมาถึงก็ถามทันทีว่ามีอะไร
ผิดปกติหรือไม่ หวงซานงุนงงไปชั่วขณะ รีบย้อนคิดและเล่าเหตุการณ์
ทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ออกมาจนหมดเหมือนเทเมลิต์ถั่ว "วันนี้ตอนเช้า
คุณหนูสกุลจูออกไปซื้อเสื้อผ้าโดยมีบ่าวเฒ่าของพวกเขาไปเป็นเพื่อน
ข้า่น้อยให้อีกคนหนึ่งเฝ้าประตูไว้ ส่วนข้า่น้อยสะกดรอยตามคุณหนูจูไป
พวกเขาไปที่ตลาดซื้ออาหารสดก่อน จากนั้นค่อยไปดูเสื้อผ้า เดินอยู่
ไม่กี่ร้านก็กลับมา ระหว่างที่พวกเขาออกไปไม่มีใครเข้าใกล้บ้านสกุลจู
หลังจากนั้นข้า่น้อยก็เฝ้าอยู่ที่นี้ตลอดจนถึงตอนนี้ขอรับ"

หวงซานเล่าจบ เกาศีระชะอย่างไม่เข้าใจ "สถานที่ที่พวกเขาไป ล้วนเป็นร้านรวงที่เคยไปบ่อยๆ ก่อนหน้านี้ ไม่มีอะไรผิดปกติขอรับ"

อวีเสี่ยวไต้ยืนดั่งนั้นก็ตีหน้าขมด่า "เจ้าพวกไม่เอาไหนที่รับผลงาน มีแต่ความล้มเหลว เบื้องบนส่งข่าวมาว่าองค์กรข้าเสียแพรจากนครหลวง แผลงตัวอยู่ในซูโจว กำลังสืบหาสาเหตุการตายของจูหวัน ข้าเตือนพวกเจ้า หลายครั้งแล้วว่าให้ตื่นตัวหน่อย อย่าปล่อยให้ร่องรอยใดๆ เล็ดลอดไปได้ แล้วดูพวกเจ้าสิ ยังคงปล่อยให้ผู้อื่นลงมือได้เปลือกตาของตนเองได้"

หวงซานฟังแล้วตะลึงงัน "เป็นไปได้ไม่ได้ขอรับ พวกเราจับตามดู บ้านสกุลจุตลอดทั้งวัน แม้แต่แมลงวันสักตัวยังไม่ให้คลาดสายตา ช่วงเวลานี้ไม่มีใครเข้าใกล้บ้านพวกเขาเลยจริงๆ ขอรับ!"

"ให้พวกเจ้าจับตามดูจะได้เรื่องอะไร!" อวีเสี่ยวด่าอย่างเดือดดาล จนจบ สูดหายใจลึกเอือกหนึ่ง สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นลึกล้ำยากคาดเดา "เคราะห์ดีที่ได้ทำมีแผนการอีกอย่าง สายภายในบอกว่าบ่ายวันนี้พวกเขา จะมาบ้านสกุลจุ กลางคืนจะนั่งเรือจากไป พวกเจ้าทั้งหมดเบิกตาดูให้ดี หากมีคนเข้ามาใกล้ให้แจ้งข่าวทันที"

หวงซานถูกตำหนิจนหน้าเสีย รีบเรียกทุกคนที่จะต้องผลัดเวรกลับมา จับตามดูบ้านสกุลจุไว้โดยไม่กล้ากะพริบตา ดวงตะวันคล้อยต่ำลง ไร่ร้อน ค่อยๆ ลดลงไป ยามรุ่งนภาที่เหนือยล้าบินกลับรัง หวงซานพลันเห็น คนกลุ่มหนึ่งเดินตรงมายังบ้านสกุลจุ หวงซานรีบกระตุกแขนเสื้อสหาย ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเงียบเสียง

พวกเขาสองคนเกาะอยู่บนต้นไม้อย่างระมัดระวัง พุ่มไม้หนาที่บ พวกเขาสวมชุดสีน้ำตาลที่ไม่สะดุดตา เกาะอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้จึง ดูไม่ออกเลยสักนิด พวกเขาถลันหายใจ ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่ง

เดินผ่านไต้ต้นไม้ไป หวงซานทำใจกลัวชะงักหน้าออกไปมอง

เสียงลมดังซำๆ เงามไม้ส่ายไหว เนื่องจากมีใบไม้ที่ส่ายไปมา ขวางกันอยู่จึงยากที่จะมองเห็นโฉมหน้าของคนเหล่านั้นได้ชัด ทว่า แม้เป็นเพียงเงาด้านข้างที่วาบผ่านไปอีกเพียงพอให้หวงซานจดจำได้อย่าง แม่นยำแล้ว

ดวงตาของหวงซานเบิกโตมากยิ่งขึ้น นี่มิใช่ชายหญิงคู่หนึ่งที่ชนกับ จู่อวี่ชั่วหน้าร้านขายเสื้อผ้าเมื่อเช้านี้หรือ พวกเขาถึงกับเป็นองครักษ์เสื้อแพร จากนครซุ่นเทียน!

หวงซานโอดครวญไม่หยุด ที่แท้เรื่องก็เกิดขึ้นภายใต้เปลือกตาเขา จริงๆ หากมิใช่สายจากภายในเตือนมา เขาก็ไม่นึกสงสัยแม้แต่น้อย! บุรุษที่อยู่ด้านล่างเคาะประตู จู่อวี่ชั่วเชิญพวกเขาเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว หวงซานรีบสะกิดสหายที่อยู่ข้างๆ "เจ้าไปรายงานได้ทำอวี่โดยเร็ว ว่าพวกเขามาแล้ว"

สหายกระโจนลงจากต้นไม้เหมือนวานรตัวหนึ่งแล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว หวงซานอาศัยพุ่มไม้พรางตัว มองเข้าไปในเรือนต่อ นำเสียดายที่ต้นไม้ ต้นนี้สูงไม่มากพอ เขาไม่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดภายในเรือน เห็นเพียงสตรีที่ เหมือนเทพธิดาผู้นั้นพูดคุยกับท่านย่าสกุลจุ ศีรษะคนที่เหลือผลุบๆ โผล่ๆ ญูก้าแก่งเรือนบดบังไว้พอดี

หวงซานเสียดายยิ่งนัก หากต้นไม้ต้นนี้สูงอีกสักหน่อยก็คงดี โฉน จึงได้เตี้ยจนเขาเห็นข้างในบ้านไม่ชัดเจน ทว่าสตรีผู้นั้นช่างงดงามอย่าง แท้จริง หวงซานเคยเห็นนางคณิกาชื่อดังที่เป็นม้าผสมมามาก แต่กลับ ไม่เคยเห็นผู้ใดโดดเด่นถึงเพียงนี้มาก่อน ความงามของนางมิใช่แค่ เครื่องหน้าที่ประณีต แต่ที่สะกดใจคนคือผิวพรรณที่ขาวปานหิมะ เรือนร่าง

อรรชรอันแน่น ดวงตาและคิ้วอันเย็นชา ตลอดจนท่วงที่เปี่ยมเสน่ห์ที่แสดงออกมา สตรีที่เฝ้ายืนรอให้งามเพียงใด เล่นสนุกไม่ก็ที่ก็รู้สึกเบื่อหน่ายไร้รสชาติ มีเพียงเทพธิดาที่เหมือนไม้แปดเปื้อนมลทินใดๆ คล้ายมีคล้ายไม่มีเยื่อใยเช่นนี้จึงจะปลุกเร้าหัวใจคนจนคณยุบิบ ยากจะต้านทานมากที่สุด

ทั้งที่หวนขวานรู้ตัวว่าตนเองต้องคอยสังเกตคนอื่นๆ ภายในเรือน แต่ยังคงอดไม่ได้ที่จะมองสตรีผู้นั้นหลายหน องค์ศรีเสื้อแพรมีสายสืบทอดที่งามถึงเพียงนี้ตั้งแต่เมื่อไร คนงามเช่นนี้ชาวกรุงอะไรบ้างที่จะล้วงมาไม่ได้

หวนขวานจับตาดูอยู่เช่นนี้ด้วยหัวใจปั่นป่วน กว่าคนกลุ่มนั้นจะออกมา ท้องฟ้าก็มืดสลัวแล้ว หวนขวานเกาะอยู่บนต้นไม้ รอให้คนเหล่านั้นเดินจากไปไกล เขาค่อยนำแถบผ้าสีแดงที่นัดหมายไว้ล้วงหน้าผูกกับขานกพิราบและปล่อยมันบินจากไป

เขาคิดถึงสายสืบทอดที่งดงามผู้นั้นแล้วในใจรู้สึกเสียดายทีเดียว แต่คนงามต่อให้เฝ้ายืนรอเพียงใด สุดท้ายชีวิตก็สำคัญกว่า อีกประเดี๋ยวตรอกนี้จะไม่สงบนัก เขายังคงรีบจากไปจะดีกว่า

นอกตรอกสู่ณัฏ

บุรุษรูปร่างกำยำผิวกายคล้ำเข้มในชุดเสื้อกับกางเกงทะมัดทะแมง ผู้หนึ่งเกาะอยู่บนหลังคา ดวงตาจับจ้องปลายกระบอกของปืน เล็งเป้าเข้าไปในตรอกตลอดเวลาลงสลับตัวอย่างรวดเร็วเล็กน้อย "ตั้งนานปานนี้แล้วไอฉะยังไม่ออกมาเสียที พี่ใหญ่บอกว่านี่เป็นองค์ศรีเสื้อแพรที่เก่งกาจที่สุดในราชสำนัก ตามความเห็นข้าก็ไม่ต่างจากชั้นที่พวกนั้น

สักเท่าไร ภายใต้กำมือซ้ายอมอดทนได้ไม่เกินสามกระบวนท่า"

"รองประมุข ท่านพูดน้อยลงน้อยถอยละ" คนข้างๆ ห้ามปราม "ประมุขใหญ่บอกแล้วว่าภารกิจครั้งนี้สำคัญอย่างยิ่ง ต้องสำเร็จเท่านั้น ไม่อาจล้มเหลวได้ คนเหล่านี้มาจากทางเหนือ มิได้หากินในทะเล หากเกิดข้อผิดพลาดอะไร เกรงว่าพวกเราจะรับผิดชอบไม่ไหว"

รองประมุขอึ้งค้างแค้นเสียงหยันหนึ่งที พูดอย่างดูแคลน "จะเกิดข้อผิดพลาดอะไรได้ พวกเขายังจะกล้าฆ่าข้าอย่างนั้นหรือ"

เดิมทีที่พวกเขาไม่กลัวเกรงเป็นเพราะได้ทำข้อตกลงกับทางการไว้ ก่อนหน้านั้นแล้ว ขอเพียงไม่แย่งชิงกิจการในเมืองของพวกเขาเชียงเชินและนายท่านทั้งหลาย พื้นที่อื่นๆ พวกเขากระทำตามใจได้เต็มที่ ทางทางจะแสวงหาเป็นไปตาม รอคจนพวกเขาเข้าสู่ทะเลแล้วสองฝ่ายก็จบงานได้

นี่เป็นกฎที่ได้รับการยอมรับอย่างเงียบๆ โจรสลัดไม่เข้าเมือง ทางทางก็ไม่ออกทะเล แต่ที่ที่แล้วเจ้าเจียงมีขุนนางหน้าใหม่ที่ไม่รู้ความมาคนหนึ่ง ถึงกับใช้ปืนระเบิดท่าเรือชาวอวี และสังหารชาวฝอหลงจีไปสามคน

ทุกคนที่อยู่ชายฝั่งต่างหวังจะแลกเปลี่ยนดินปืนกับชาวฝอหลงจี เจ้าคนแซ่จูผู้นั้นกลับมาหาชาวซีหยาง ทั้งยังข่มขู่พวกเขา ขุนนางที่ไม่รู้ดีชั่วผู้นี้ล้ำเส้นเสียแล้ว เหล่าขุนนางหมิ่นเจ้าจึงร่วมมือกันอย่างไร้จุดหมาย แต่ละคนพากันแสดงความสามารถและให้บทเรียนกับคนแซ่จู

จู่วันตายลงอย่างรวดเร็วตามคาด ข้าหลวงใหญ่ถูกเปลี่ยนเป็นจางจิ้น พื้นที่ชายฝั่งทะเลกลับมาสงบอีกครั้ง การค้าดูเหมือนจะฟื้นฟูกลับมาเป็นปกติ แต่เวลาทุกคนออกมาข้างนอกกลับไม่กล้าวางอำนาจบาตรใหญ่เหมือนแต่ก่อนอีกแล้ว

ผู้ติดตามเป็นคนสนิทของอู่เซิงประมุขใหญ่ของเกาะจินไถ วันนี้

ถูกส่งมาคุ้มกันรองประมุขอุ้งจางโดยเฉพาะ อุ้งจางเป็นน้องชายเพียงคนเดียวของอุ้งเซี่ยง เยอร์วัยใจร้อน ประกอบกับถูกพี่ชายตามใจ นิสัยจึงเหิมเกริมอย่างมาก ไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตาทั้งสิ้น ยามอยู่บนเกาะทุกคนล้วนยอมถอยให้เขาสามส่วน แต่วันนี้สถานการณ์คับขัน ผู้ติดตามจึงอดไม่ได้ที่จะเตือนสักคำสองคำ "รองประมุข วันนี้พวกเราไม่ได้ออกมาเที่ยวเล่น แต่มีภารกิจติดตัวอยู่ ถึงอย่างไรพวกเราก็เป็นเพียงชาวบ้าน หากคิดจะทำการค้าต่อไปยังคงต้องพึ่งพาได้ทำพวกนั้น เรื่องที่พวกเราสั่งการลงมาถึงมีอาจประมาทได้"

อุ้งจางไม่สบอารมณ์ทีเดียว ก่นด่าไม่หยุด "ได้เท่ากันสุนัขนะสิ ข้าว่าล้วนมีแต่พวกไม่เอาไหน ชี้ตลาดตาขาวกันทั้งนั้น!"

"เออล่ะๆ" ผู้ติดตามตักเตือน "ที่นี่คือตัวเมืองซูโจว เป็นถิ่นของพวกเรา รองประมุขพูดให้น้อยลงหน่อยเถอะ"

อุ้งจางแม้ปากจะพ่นคำด่าอย่างดุเดือด แต่ในใจรู้ดีว่าภารกิจครั้งนี้สำคัญอย่างยิ่งยวด เกี่ยวพันถึงเรื่องต่อไปพวกเขาจะสามารถทำการค้าได้อย่างสะดวกราบรื่นหรือไม่ เขาอ่อนวอนอยู่นานกว่าพี่ใหญ่จะยอมตกลงมอบหมายภารกิจนี้ให้กับเขา อุ้งจางไม่อยากถูกคนบนเกาะดูถูก วันนี้เขาจะต้องกำจัดคนทางเหนือพวกนี้ให้สิ้น ยึดดอกอย่างภาคภูมิต่อหน้าพี่ใหญ่!

ผู้ติดตามเห็นอุ้งจางสงบลงแล้ว ในที่สุดก็จ้องมองไปข้างหน้าได้อย่างสบายใจ สิ่งก่อสร้างในเจียงหนานไม่พิถีพิถันเรื่องความงาม ตรอกที่นี้ล้วนคับแคบ สภาพพื้นที่ของตรอกชุ่นถั่งแห่งนี้ยิ่งแปลกประหลาด ตรอกกว้างตัวเป็นรูปสี่เหลี่ยม ไม่ว่าจะเข้าหรือออกล้วนต้องผ่านปากทางจุดนี้แน่นอน

งานนี้มาถึงอย่างกะทันหัน วันนี้ตอนกลางวันคนบนฝั่งแจ้งข่าว

มายังประมุขใหญ่อย่างเร่งด่วน บอกให้พวกเขาฆ่าคนคนหนึ่ง เพื่อเป็นการตอบแทนจะมอบสินค้านี้ให้พวกเขาจำนวนหนึ่ง เดิมทีประมุขใหญ่ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของพวกขุนนาง แต่เงื่อนไขที่อีกฝ่ายเสนอมานั้นมีมากมายจริงๆ ประมุขใหญ่ต้านทานความเย้ายวนไม่อยู่ สุดท้ายยังคงส่งคนขึ้นบก

ขณะเดียวกันคนบนฝั่งก็แจ้งความเคลื่อนไหวของเป้าหมายที่จะให้สังหารมาด้วย ตามข่าวที่ได้รับ วันนั้นตอนบ่ายอีกฝ่ายจะมาที่ตรอกฮุ่นถั่งตอนนี้ยังไม่แน่ใจว่าผู้มาเป็นใคร ดังนั้นจึงต้องรอให้อีกฝ่ายออกมาจากบ้านสกุลจูเสียก่อน พวกเขาจึงจะแน่ใจว่าเป้าหมายเป็นใคร ถึงเวลาใช้นกพิราบที่ขาผูกผ้าแพรสีแดงเป็นสัญญาณ เนื่องจากอีกฝ่ายจะขึ้นเรือจากไปในวันนี้ ดังนั้นตรอกฮุ่นถั่งจึงเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียว คนสกุลจูจะต้องฉวยโอกาสตอนอีกฝ่ายออกมาจากตรอกฮุ่นถั่ง ใจมืดครั้งเดียวให้ถึงตาย

เดิมทีประมุขใหญ่คิดจะส่งลูกน้องที่ไวใจได้มากที่สุดไป แต่รองประมุขตามตอแยแย้งนัก ประมุขใหญ่ศึกษาสภาพพื้นที่ของตรอกฮุ่นถั่งล่วงหน้ามาแล้ว คิดในใจว่าพวกเขามีปืนไฟอยู่ ฆ่าขุนนางราชสำนักคนหนึ่งจากที่ไกลๆ ยังมีใช้เรื่องที่ไม่ต้องเปลืองแรงหรือ ดังนั้นจึงปล่อยให้รองชายของตนมา

พื้นที่ตรงนี้พวกเขาตั้งใจเลือกมาเป็นอย่างดี ไม่เพียงเป็นจุดที่ต้องผ่านหากจะออกจากตรอกฮุ่นถั่งยังเหมาะกับการซุ่มโจมตี ต่อให้รองประมุขยังไม่โดนในนัดแรก คนที่อยู่ในจุดอื่นๆ ก็สามารถถ่อหนุ่ได้ เมื่อครู่มีข่าวลับส่งมาว่าเป้าหมายเข้าไปในลานบ้านสกุลจูแล้ว คาดว่าอีกไม่นานคงจะออกมา พวกเขาจึงเตือนปืนออกมา บรรจุดินปืน กดให้แน่น และ

ใส่เชือกขุบเชื้อไฟทันที อยู่ในภาวะเตรียมพร้อม กระนั้นบัดนี้ดินปืนถูกบรรจุเรียบร้อยแล้ว พวกเขารออยู่นานแล้วกลับไม่เห็นมีใครออกมาจากตรอกเสียที

ผู้ติดตามปลอมใบรองประมุขที่ฉุนเฉียวจนส่งบลงได้ก็กลั่นใจรอต่อไป ในที่สุดนกพิราบสีขาวตัวหนึ่งก็บินขึ้นมาจากกำแพงสีเทา ขามีแถบแพรสีแดงเส้นหนึ่งผูกไว้ กลุ่มคนที่ดักรูอยู่จึงรู้ว่าเป้าหมายมาแล้ว

ในตรอกไม่มีคนพูดอะไร ปากกระบอกปืนที่เป็นรูสีดำเล็งไปยังทางออกเจี๊ยบๆ ผู้ติดตามกลั่นลมหายใจ รอให้เวลาในการลอบสังหารมาถึง

ตามหลักพวกเขาที่ล่องลอยอยู่กลางทะเลเป็นพวกไม่กลัวตาย แต่วันนี้ผู้ติดตามกลับรู้สึกว่ารุนแรงใจอย่างบอกไม่ถูก โดยเฉพาะตอนนี้เห็นตาเขากระตุกอย่างรุนแรง ผู้ติดตามกำลังจะดเปลี่ยนใจของตัวเองเจี๊ยบๆ เสียงฝีเท้าพลันลอยมาจากปากทาง ถัดจากนั้นผู้ติดตามยังไม่ทันได้ตั้งตัว ข้างกายก็เกิดประกายไฟร้อนแรงขึ้นเสียก่อน

อู่จางยังปืนออกไปก่อนเวลา กระสุนปะทะกับมุมกำแพงเกิดเสียงบั้ง ทลายความเจี๊ยบท่ามกลางท้องฟ้ายามราตรี ผู้ติดตามลอบสบต *รองประมุข* *ปล่อยกระสุนเร็วเกินไป!* แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเอาผิด คนทั้งหมดต่างเล็งไปยังตำแหน่งเมื่อครู่และยังออกไป

ดินปืนพลัดกันระเบิดอยู่กลางอากาศ หินบนกำแพงถูกกระสุนหลักระเบิดจนแตกกระจาย ผุนผงและหมอกควันฟุ้งไปทั่ว มองไม่เห็นเงาคนมากยิ่งขึ้น ผู้ติดตามขมวดคิ้ว ตนก็ไม่แน่ใจเช่นกันว่าเมื่อครั้งถูกเป้าหมายหรือไม่ เวลานี้เองอู่จางที่อยู่ข้างกายเทศินปืนและบรรจุกระสุนอีกครั้งชะโงกตัวและยังไปข้างหน้า

สัญญาตญาณการเอาตัวรอดจากความตายตลอดหลายปีบอกผู้ติดตามว่าสถานการณ์ไม่ดีแล้ว เขารีบโน้มน้าวอุ้งจาง "รองประมุขถ้ายังอีกจะทำให้ทหารของราชสำนักรู้ตัว เวลาเหลือไม่มากแล้ว พวกเรารีบไปกันเถอะ!"

ภารกิจครั้งนี้เปรียบดังการดึงผมเส้นเดียวสะเทือนไปทั้งร่างกาย* เวลาล่าถอยถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว อุ้งจางกลับไม่สนใจคำพูดของผู้ติดตาม ดึงดันจะฆ่าคนพวกนั้นให้ได้

เวลานี้เองหวังเหยียนซิงถูกวงแซนแข็งแกร่งทรงพลังคู่แข่งโอบกอดไว้พาไปหลบอยู่ในมุมอับ ลมหายใจของคนข้างหน้าอบอุ่นและพึงพาได้ เขาขวางอยู่เบื้องหน้านางเช่นนี้ราวกับอันตรายใดๆ ก็มีอาจกล้ำกรายเข้ามาหวังเหยียนซิงซบไหล่ชายหนุ่ม อดทนกับเสียงระเบิดที่ตั้งสะเทือนแก้วหูระลอกแล้วระลอกเล่า

ในที่สุดเสียงเหล่านั้นก็เงียบลง ลู่เหิงปล่อยนางแล้วรีบถาม "เป็นอย่างไรบ้าง ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

เมื่อครู่ตอนหวังเหยียนซิงจะเดินออกจากตรอก ดวงตาของลู่เหิงพลันสังเกตเห็นสะเก็ดไฟรั่วหนึ่งวาบผ่านหน้าไป ลู่เหิงตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากลโดยสัญญาตญาณ เขากอดหวังเหยียนซิงถอยหลังมาทันที พวกเขาซ่อนตัวอยู่หลังกำแพง หลบเลี่ยงกระสุนปืนนัดแรกได้สำเร็จ จากนั้นกระสุนอีกหลายนัดก็พุ่งตามมา ลู่เหิงโอบหวังเหยียนซิงออกจากจุดเดิม ไปซ่อนตัวในมุมอับ

เวลานี้ลู่เหิงรู้สึกขอบคุณอาการตอบสนองต่ออันตรายของตนเอง

* ดึงผมเส้นเดียวสะเทือนไปทั้งร่างกาย หมายถึงการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยแต่ส่งผลในวงกว้าง

ที่ปมเพาะมาจากการใช้ชีวิตเสี่ยงตายตลอดหลายปีนี้เหลือเกิน ร่างกายจึงสามารถเคลื่อนไหวน้ำหนักสติและความคิดได้ หาไม่แล้วนางย่อมตกอยู่ในอันตราย

หวังเหียนซิงส่ายหน้า ลู่เหิงเอาตัวบังหน้านางจนมิด แม้แต่เศษหินยังกระเด็นมาไม่ถูกตัวนางด้วยซ้ำ เวลานี้เองปลายจมูกนางพลันได้กลิ่นคาวเลือด เหยยถามอย่างตกใจ "ท่านได้รับบาดเจ็บหรือ"

ลู่เหิงเงื่อนผ้าขึ้นหนึ่งออกมาจากเสื้อตัวในอย่างคล่องแคล่ว พ้นแขนตนเองอย่างฉับไวไม่กี่ทีพาลงพูด "ไม่มีอะไร แค่ถูกเศษหินส่วนของกระสุนบาดเจ็บเท่านั้น เจ้าหลบอยู่ตรงนี้อะไปทีใด อย่าส่งเสียง และอย่าจุดไฟ"

หวังเหียนซิงคว้าแขนเขาไว้อย่างลนลาน ถามเสียงค่อย "ท่านจะไปทีใด"

ลู่เหิงกำลังจะพูดเสียงป็นข้างหลังก็ดังขึ้นอีก หวังเหียนซิงขดร่างด้วยความหวาดกลัว ลู่เหิงใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกอดนางไว้ ขณะเดียวกันก็เริ่มนับจำนวนเสียงป็นในใจ

เมื่อครู่ดังทั้งหมดแปดครั้ง แต่บัดนี้ดังประปรายเพียงห้าครั้งเท่านั้น อีกทั้งยังมีความเป็นกลุ่มก้อนอย่างมาก คนแรกยิงออกมา คนอื่นที่เหลือจึงทยอยยิงตาม

นี่แสดงให้เห็นว่าปืนไฟของพวกเขาไม่สามารถยิงกระสุนได้ทุกเวลา การเติมกระสุนระหว่างนั้นอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาครึ่งก้านธูป

ลู่เหิงมีคำตอบในใจแล้ว เขารอให้เสียงปืนไฟข้างนอกยุติลง ก่อนจะเรียกกองครักษ์สองคนมาคุ้มกันหวังเหียนซิง ขณะเดียวกันก็สั่งการองครักษ์อีกหน่วยอย่างฉับไว "พวกเขามีปืนแปดกระบอก ยิ่งครั้งแรกแล้วไม่สามารถยิงครั้งที่สองต่อได้ทันที ตรงกลางอย่างน้อยต้องเว้นช่วง

เป็นเวลาครึ่งก้านธูป ถ่ายทอดคำสั่งลงไป ให้จับตาดูจุดที่มีประกายไฟ ระหว่างที่พวกเขาเติมกระสุนหลังจากยิงปืนเสร็จสามารถตอบโต้ได้อย่างเต็มที่ มีสองคนอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือตรงข้ามตรอกนี้ น่าจะบนหลังคา ไปโอบล้อมพวกเขาที่ด้านหน้า"

ผู้ใต้บังคับบัญชาคุมหมัดรับคำสั่ง หยิบนกหวีดที่ใช้ส่งสัญญาณลับออกมา เร่งถ่ายทอดคำสั่งออกไปรอบบริเวณ เดิมทีหวังเหยียนชิงเป็นห่วงคู่เหิงมาก แต่ฟังจากน้ำเสียงของเขาแล้ว ดูเหมือนจะมีการเตรียมพร้อมมาก่อน

ผู้ติดตามที่พวกเขาพาไปบ้านสกุลจูด้วยล้วนอยู่ในตรอกแห่งนี้ เหตุใดยังต้องใช้สัญญาณลับติดต่อกัน หรือว่าด้านนอกของพื้นที่ชุ่มใจมิติยังมีกำลังของคู่เหิงแฝงตัวอยู่

ปืนไฟไม่ใช่อาวุธที่สมบูรณ์ไร้ช่องโหว่ ขอเพียงจับจุดอ่อนของอาวุธที่ใช้ไฟได้ อาวุธร้อนย่อมไม่อาจใช้งานได้ บริเวณของคู่แข่งรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล พยายามลากตัวคู่จางให้หนี แต่พวกเขาเพิ่งจะกระโดดลงบนพื้น ลูกธนูลับก็โจมตีมาจากทางด้านหลัง

เวลานี้เหล่าผู้ติดตามจึงตระหนักว่าพวกเขาหลงกลเสียแล้ว กลับกลายเป็นถูกอีกฝ่ายจับตะพาบในใจ*

เพื่อคุ้มกันคู่จาง แผ่นหลังของผู้ติดตามถูกฟันอย่างแรงหนึ่งแฉก ล้มทรุดอยู่บนพื้นลุกไม่ขึ้น กระนั้นต่อให้เขาจะสละชีพช่วยเหลือผู้เป็นนายแล้ว คู่จางกลับวิ่งหนีไปได้ไม่กี่ก้าวก็ถูกคนชุดดำที่กระโจนลงมาจากท้องฟ้ากดตัวไว้

แขนของคู่จางถูกบิดโพลไปข้างหลัง ใบหน้าถูกกดกับพื้นแน่น

* จับตะพาบในใจ อุปมาถึงการกระทำบางอย่างได้อย่างง่ายดายและมั่นใจว่าจะสำเร็จ

เขาเจ็บเหมือนไหลจะหลุด หน้าผากของอุ้งจางมีเส้นเลือดสีเขียววนขึ้นมา แต่ยังคงกัดฟันขมกลืนไว้ ไม่ยอมส่งเสียง เสียงตื้อและเสียงร้องตะโกนดังขึ้นรอบทิศ อุ้งจางรู้ว่าคนที่เขาพามาเกรงว่าคงเคราะห์ร้ายมากกว่าดี

คบเพลิงถูกจุดขึ้นในตรอก คนผู้หนึ่งเหยียบย่างลงบนแสงไฟที่วูบไหว เดินตรงมาหาพวกเขาช้าๆ เสียงฝีเท้าดังตึงๆ แผ่ความอันตราย อุ้งจางเหลือบตาขึ้นอย่างเปลืองแรง ภายใต้อันหน้าที่ปิดเบียดจนถึงที่สุด เขามองเห็นบุรุษในชุดสีม่วงเข้มคนหนึ่ง

แต่ก่อนอุ้งจางรู้สึกมาโดยตลอดว่าบุรุษสวมชุดสีแดงสีม่วงดูเหมือนอิสตรี มีแต่ชั้นที่ในวังเท่านั้นที่แต่งกายเช่นนี้ ทว่าบุรุษตรงหน้ากลับสวมใส่เสื้อผ้าสีนี้ได้นามองยิ่งนัก ให้ความรู้สึกทั้งงดงามและสูงส่งแต่ก็อันตรายถึงชีวิต แม้บนไหล่จะมีแถบผ้าผูกอยู่ก็ไม่ส่งผลต่อท่วงทีกิริยาของเขา

ทว่ายามเขาเอ่ยปากน้ำเสียงกลับชั่วร้ายเหี้ยมเกรียมต่างจากรูปโฉมภายนอกโดยสิ้นเชิง "หนีเก่งนักมิใช่หรือ ไฉนจึงไม่หนีแล้วเล่า ได้ยินว่ากองทัพดำหมิงหลายหมื่นยังสู้วอไค่ไม่กี่ร้อยคนไม่ได้ ข้ายังคิดว่าพวกเจ้าเป็นทหารเทพจุติลงมาเสียอีก วันนี้ดูแล้วฝีมือก็แค่นี้เอง"

อุ้งจางตะลึงงัน บุรุษผู้นี้ก็คือขุนนางผู้แทนพระองค์ของราชสำนักที่พวกเขาต้องสังหารหรือ เขาเป็นใครกันแน่

บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเถรตรงผู้หนึ่งเหลือบมองอุ้งจางที่ล้มอยู่บนพื้นเร็วๆ กุมหมัดเอ่ยกับบุรุษคนก่อนหน้า "ดูตุ ทุกคนถูกจับกุมไว้หมดแล้ว มีคนตายทั้งหมดห้าคนที่เหลือล้วนสามารถจับเป็นได้ขอรับ"

ดูตุ องค์รักษ์เสื้อแพร...รุม่านดาของอุ้งจางขยายกว้าง เดาได้แล้วว่าคนผู้นี้เป็นใคร

แม้โจรสลัดจะไม่สนใจพวกขุนนาง แต่ผู้บัญชาการท่านนั้นชื่อเสียง

โด่งดังเกินไปจริงๆ ต่อให้อยู่ในท้องทะเลก็ยังเคยได้ยินชื่อของเขา

ประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย ไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ชีวิตนี้เคยช่วยชีวิตฮองเต้ไว้ถึงสองหน เป็นแขนซ้ายและแขนขวาที่แท้จริงของฮองเต้...ลู๋เหิง

ที่แท้บุคคลที่คนบนฝั่งต้องการสังหารคือเขา! อุ๋จางโกธรแค้นที่คนพวกนั้นปิดบังความจริง แต่กลับไม่แปลกใจ มีเพียงลู๋เหิงที่ควรค่าให้คนพวกนั้นวางแผนใหญ่โตถึงเพียงนี้เพื่อลอบสังหาร

ตอนที่อุ๋จางลอบประเณินลู๋เหิง ลู๋เหิงก็กำลังก้มหน้าพิจารณาเจ้าทิมผู้นี้เช่นกัน อายุไม่มาก ผิวคล้ำเข้ม ช่วงล่างแข็งแรง มือมีหนังด้ามมองปราดเดียวก็รู้ว่าออกเรืออยู่เป็นประจำ เห็นได้ชัดว่านี่ก็คือโจรสลัดที่ยึดครองซุโจว ได้ยินกลุ่มคนเมื่อครูนี้นี้พูดกัน ดูเหมือนจะเรียกเขาว่า 'รองประมุข'

ลู๋เหิงฟังพอใจมาก โชคของเขายังคงดีถึงเพียงนี้ จับกุมรองประมุขของพวกโจรสลัดได้ ลู๋เหิงพูด "หากเจ้าให้ความร่วมมือตอนนี้ ข้าสามารถไ้ชีวิตเจ้าได้ เจ้าชื่ออะไร"

อุ๋จางจะเชื่อลูกไม้เช่นนี้ได้อย่างไร คำสัญญาขององค์กรกษัเสื้อแพรกระทั้งผิยังไม่อยากจะเชื่อ อุ๋จางแสสร้งทำที่เดื่อดดาลขุนเฉียว ฟันวาจาออกมาเย็ดยาว

ลู๋เหิงฟังแล้วขมวดคิ้ว กวเทาที่อยู่ด้านข้างฟังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกระซิบข้างหูลู๋เหิงเบาๆ "ตูด ดูเหมือนเขาจะพูดภาษาขอขอบ"

ภาษาขอ? เช่นนั้นคนผู้นี้ก็เป็นชาวตงอิง^๑นะสิ ลู๋เหิงกวาดตามองคนบนพื้นอีกครั้งเหมือนมองกระสอบป่านใบหนึ่ง เอ่ยอย่างเฉยชา "พาตัวไปเอากลับไปสอบสวนในคุกใต้ดิน"

ลู่อึงเดินผ่านอู่จางไปโดยไม่สนใจ อู่จางถูกกตร่างกับพื้นตลอดเวลา ตอนลู่อึงเดินผ่าน เขาเฝ้าร่างขึ้นมากะทันหัน ปล่อยมิดเล่มหนึ่งออกจาก แขนเสื้อและโจมตีด้านหลังของลู่อึง

เขาเห็นว่าไหล่ข้างขวาของลู่อึงมีแผล คิดว่าอีกฝ่ายคงตอบสนอง ไม่ทันเป็นแน่ ขอเพียงจับลู่อึงเป็นตัวประกันได้ย่อมสามารถหลบหนี ออกจากเมืองซูโจว

ตอนอู่จางเฝ้าตัวขึ้นมา ลู่อึงหมุนตัวกลับมาอย่างทันท่วงที่เหมือนมี ดวงตาออกอยู่บนแผ่นหลัง เบี่ยงตัวหลบมิดเล่มนั้นและใช้มือซ้ายคว้า ข้อมืออู่จางไว้ อู่จางคิดไม่ถึงว่ามือซ้ายของลู่อึงจะมีพลังกำลังถึงเพียงนี้ เขาใช้เรี่ยวแรงที่มีทั้งหมดผลักมิดไปข้างหน้า ลู่อึงกลับบิดตรงข้อต่อเขา อย่างแรง กระดูกของอู่จางเจ็บแปลบอย่างรุนแรงเหมือนแตกละเอียด นิ้วมือคลายออกโดยไม่รู้ตัว ลู่อึงออกแรงสะบัดไปด้านข้าง มิดสั้นหล่น ลงบนพื้นดังเค็ง

อู่จางสูญเสียอาวุธไป องค์กรกษัเสื้อแพรข้างหลังรุดมาถึง กัวเทาใช้ ดาบกระแทกไปที่ข้อพับขาของอู่จางอย่างแรง เรื่องพวกนี้องค์กรกษัเสื้อแพร ถนัดอยู่แล้ว คนกระดูกแข็งตั้งมากมายยังทนไม่ไหว มิต้องพูดถึงอู่จาง เขาคุกเข่าลงกับพื้นดังตู่บนที่ กัวเทามัดมือทั้งสองข้างของอู่จางไพล่หลัง และกดเขาลงไป ลู่อึงหมุนข้อมืออย่างผ่อนคลาย ชักดาบเล่มหนึ่งจาก ด้านข้างซ้ายๆ และแทงไปที่ต้นขาของอู่จางในทันใด

ขาของอู่จางถูกแทงจนทะลุ เขาแผดเสียงโหยหวนทันใด ลู่อึง คลายมือออก ท่วงที่ยังคงผ่อนคลายขณะพูด "ช่วงล่างไม่เลวทีเดียว เช่นนี้ ยังสามารถดิ้นหลุดได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำลายขาสองข้างนี้ทิ้งเถอะ"

อู่จางแผดเสียงร้องไม่หยุด ลู่อึงโบกมือเป็นสัญญาณให้คนลากตัว

ออกไป องค์กรก็เสียแพรวด้านข้างก้าวขึ้นมา ชักดาบของตนเองออกมา
แทงโดยไม่ปราณีแม้แต่หน้าอก คู่จางแผดร้องอย่างเจ็บปวดอีกครั้ง ไม่นาน
ก็ถูกยัดผ้าในปากและลากตัวไป รอบด้านกลับคืนสู่ความเงียบสงบ
ลู่เหิงทำสิ่งที่เมื่อครูนี้อยากทำต่อ เก็บปืนไฟรูปร่างประหลาดกระบอกหนึ่ง
ขึ้นมาจากพื้น

ค่ายเดินจี้ก็มีปืนไฟ อย่างในเรือของลู่เหิงก็มีปืนอยู่หลายหีบ แต่ปืนไฟ
ของต้าหมิงมีขนาดใหญ่ เกลาใหญ่ ยากล่าช้า ทว่าปืนไฟเหล่านี้กลับมี
ขนาดกะทัดรัดพกพาง่าย ปากกระบอกปืนมีขนาดเท่ากระสุนตะกั่วกลม
เท่านั้น ระยะยิงกลับไกลกว่าปืนไฟของต้าหมิงมาก แรงทะลุทะลวงก็
รุนแรงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ลู่เหิงเปี่ยมไปด้วยความสนใจในอาวุธกระบอกนี้ เขาถืออยู่นาน
ก่อนจะส่งให้กัวเทา "เอากลับไปศึกษา"

ลู่เหิงทิ้งกัวเทาไว้ให้เก็บกวาดสนามรบ ตนเองเอามือไพล่หลังเดิน
ออกไปข้างนอก ปากตรอกมีคนกลุ่มหนึ่งล้อมวงอยู่ องค์กรก็เสียแพรว
เห็นเขาก็รีบขอรับผิด "ตูตูโปรดอภัย ข้าพเจ้าน้อยคุ่มกันสูญยินได้ไม่ดี..."

หวังเหยียนซิงเอ่ยขัดคำพูดขององค์กรก็เสียแพรว "เป็นข้าถึงต้น
จะมาเอง แผลของท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

ผ่านการต่อสู้เมื่อครูนี บาดแผลของเขาปริออกอีกครั้ง แต่ยาม
อยู่ต่อหน้าหวังเหยียนซิง ชายหนุ่มกลับคลี่ยิ้มผ่อนคลาย "ไม่เป็นอะไร
แค่แผลถลอกเท่านั้น"

หวังเหยียนซิงไม่เชื่อ แผลถลอกจะมีกลิ่นคาวเลือดรุนแรงถึงเพียงนี้
ได้อย่างไร อาศัยแสงจากคบเพลิง นางพลันเห็นเลือดบนมือเขาจึงอุทาน
ด้วยความตกใจ "มือของท่านเป็นอะไร"

ลู่เหิงถึงได้ตระหนักรู้ว่ามือของตนเปื้อนเลือด น่าจะเป็นเลือดที่กระเด็นมาจากการแทงขาของอู่จางเมื่อครู่นี้ ลู่เหิงหาผ้าเช็ดหน้าไม่ได้ ชั่วขณะจึงเช็ดมันกับแขนเสื้อของตนเอง บอกหญิงสาวเสียงนุ่ม "ไม่ใช่เลือดของข้าหรือ เป็นเลือดของผู้อื่นที่กระเด็นมาโดนโดยไม่ทันระวัง"

องค์รักษ์เสื้อแพรจำนวนมากที่อยู่รอบด้านต่างพูดไม่ออก กลืนคาวโลหิตและกลิ่นดินปืนบริเวณนี้ยังไม่จางหายไป ยืนอยู่ในสถานที่สภาพเช่นนี้ ไฉนตู่ตู่จึงสามารถใช้น้ำเสียงที่อ่อนโยนถึงเพียงนี้พูดคุยกับสุหนินได้อีกทั้งเลือดของใครกันที่จะกระเด็นมาถูกตัว 'โดยไม่ทันระวัง' ได้

หวังเหยียนซิงไม่คิดที่จะใคร่ครวญถึงช่องโหว่ในคำพูดเขา เรื่องเร่งด่วนในตอนนี้เป็นการบริหารบาดแผลให้ลู่เหิง นางเม้มปากก้าวเข้าไปจับมือเขาไว้ ลู่เหิงรู้สึกได้ว่านิ้วมือนางเย็นเฉียบจึงออกแรงบีบมือนาง พลังปลอบโยน "ไม่เป็นไรแล้ว"

พวกเขาเพิ่งจะพูดจบ ท้องฟ้าราตรีอีกด้านหนึ่งพลันมีแสงสว่างโชติช่วง ลู่เหิงกับหวังเหยียนซิงเงยหน้าพร้อมกัน หวังเหยียนซิงเห็นทิศทางของเปลวไฟชัดเจนแล้ว รุม่านตาหดลง "เป็นเรือของพวกเขา?"

หลังจากจู่จิวี่ส่งหวังเหยียนซิงกับลู่เหิงจากไปแล้ว หัวใจยังคงเต้นตึกตัก นางแค้นที่ตนเองเป็นเพียงสตรีคนหนึ่ง นอกจากร้องไห้ก็ไม่สามารถทำอะไรเพื่อบิดาได้ หวังว่าคนกลุ่มนั้นจะสามารถนำหลักฐานไปยังเบื้องพระพักตร์ฮ่องเต้ได้จริงๆ เรียกเรื่องความเป็นธรรมแทนบิดา!

ท่านยายยังคงบ่นไม่หยุดว่าคนต่างถิ่นดีแต่รังแกผู้อื่น จูหนวนถูกคนเหล่านี้บีบคั้นจนตาย บ่าวเฒ่าไปติดเตาทำอาหารในห้องครัว ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติราวกับวันนี้เป็นเพียงอีกหนึ่งวันที่แสนธรรมดาและ

นำเปื้อของนาง

จูวี่ชีวี่ว่ารุ่นใจเหลือเกิน เดินวนไปมาอยู่กับที่หลายรอบจึงนึกขึ้นได้ว่าจะไปช่วยงานในครัว ตอนที่นางชาวข้าวพลันได้ยินเสียงระเบิดดังมาจากข้างนอก ด้วยมีม่านราตรีเรี่ยบส่งดขวางกันอยู่ เสียงเหล่านั้นจึงฟังดูห่างไกลและไม่เหมือนจริง จูวี่ชีวี่ตะลึงงันอยู่นาน ก่อนจะรีบวางข้าวลง ผลุนผลันออกไปโดยไม่ดูทาง

ท่านย่าเดินออกมาเช่นกัน จับขอบประตูมองไปยังขอบฟ้า "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

ทุกครัวเรือนในตรอกต่างตกใจกับเสียงปืนที่ดังขึ้นอย่างรุนแรง ว่าทุกบ้านปิดประตูหน้าต่างแน่น ไม่มีผู้ใดกล้าออกไปสอดส่องดูข้างนอก จะเกิดอะไรขึ้นได้เล่า ยังมีชีพวกวอโค่วบุกเข้าเมืองมาแล้วหรือ เมื่อก่อนวอโค่วจะปล้นชิงอยู่ตามหมู่บ้านเท่านั้น ไม่คิดว่าบัดนี้จะเหิมเกริมถึงขั้นบุกเข้ามาในตัวเมืองซู่โจว!

สกุลจูที่เหลืออยู่เพียงสามคนล้อมวงอยู่ด้วยกัน ตกใจจนใบหน้าซีดเผือด หากวอโค่วบุกเข้ามาในบ้าน ด้วยสภาพของแต่ละคนย่อมไม่มีเรี่ยวแรงจะตอบโต้ ท่านย่าสกุลจูทั้งเดือดดาลทั้งหวาดหวั่น ดำเป็นภาษาอู๋ที่แปร่งเพี้ยนไม่หยุด ประเดี๋ยวคำพวกวอโค่วสมควรตาย ประเดี๋ยวคำพวกขุนนางใจฉืด จูวี่ชีวี่นั่งอยู่ข้างกายท่านย่าโดยไม่พูดอะไร แต่นางกลับรู้สึกได้ว่าเสียงปืนข้างนอกไม่ใช่พวกวอโค่ว แต่เป็นคนกลุ่มนั้นต่างหาก

ไม่รู้รอรอนานเพียงใด เสียงยิงปืนข้างนอกจึงยุติลงในที่สุด ทุกคนโล่งอกอย่างเห็นได้ชัด ทว่าทุกคนโล่งใจได้ไม่นาน ประตูใหญ่สกุลจูที่เรี่ยบเหงามาแต่ไหนแต่ไรก็ถูกเคาะกะทันหัน

ในตรอกที่เพิ่งจะเกิดการต่อสู้ ท่ามกลางราตรีดำมืดเงียบสงัด เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นในเวลาเช่นนี้ต้องไม่ใช่สัญญาณที่ดีแน่นอน บ่าวเฒ่าเดินกะเผลกไปที่ห้องครัวหมายจะหยิบท่อนไม้ จู่วีชีว์ขวางเขาไว้ รวบรวมความกล้าถามออกไป "ใครกัน"

"คุณหนูจ" คนข้างนอกพูด "เมื่อครู่ตอนนำเสื้อผ้ามาคืนท่านเผอิญ ทำของขึ้นหนึ่งตกไว้ คุณชายบ้านข้าจึงสั่งให้ข้ากลับมาเอา"

เป็นพวกเขา! จู่วีชีว์วางใจลุกขึ้นไปเปิดประตูนอกประตูมีองครักษ์ หน้าคุ่นคนหนึ่งยืนอยู่ เขาแสดงป้ายคำสั่งให้จู่วีชีว์ดูอย่างรวดเร็ว กดเสียงเบาเอ่ย "ได้เท่าบอกว่าที่นี้อาจจะไม่ปลอดภัยแล้ว รบกวณ คุณหนูจเก็บข้าวของโดยเร็วที่สุดและย้ายไปพร้อมพวกข้า"

สกุลจรรยาจะขัดสนไม่มีข้าวของให้เก็บมากนัก นางไม่มีเวลาอธิบาย กับท่านย่า ได้แต่ใช้กำลังดึงตัวท่านย่ากับบ่าวเฒ่าออกจากบ้าน พวกเขา ออกมาได้ไม่นาน ท่านย่าพลันชี้ไปข้างหลังร้องว่า "ที่นั่นไหนจะมีแสงไฟ"

จู่วีชีว์หันกลับไป เห็นตรงขอบฟ้ามีแสงไฟลุกไหม้โชติช่วงอยู่จริง ๆ หลายครัวเรือนต่างผลึกประตูออกมาเงิบๆ ซี่มือชี้ไม่ไปบนท้องฟ้า

คำคืนที่ดูเหมือนจะสงบคืนนี้ ในตัวเมืองชูโจวกลับไม่มีใครกล้า ออกจากบ้าน พวกเขาต่างตระหนักรู้ว่ามีเหตุการณ์บางอย่างที่ต่างไป จากเดิมเกิดขึ้นเสียแล้ว

127

ริมท่าเรือ

คู่เชิงเร่งให้ลูกน้องชนของโดยเร็ว ทั้งยังหันกลับไปมองภายใน
ตัวเมืองอย่างร้อนใจเป็นครั้งคราว

เมื่อครู่ดูเหมือนเขาจะได้ยินเสียงปืน อีกทั้งยังไม่ใช่แค่คนเดียว
เหตุใดอยู่ข้างจึงยิงปืนหลายครั้งเช่นนี้ หรือว่าการลอบสังหารไม่ราบรื่น

ตามแผนการที่วางไว้ ตอนนี้พวกเขาควรออกจากเมืองแล้ว แต่ไหน
จึงไม่เห็นคนแม้แต่คนเดียว

คนผู้หนึ่งที่ไว้หนวดเคราพะ ทำทางเหมือนที่ปรึกษาวิ่งเข้ามาแจ้งว่า
"ประมุขใหญ่ หีบถูกชนลงเรือทั้งหมดแล้ว ตกดึกจะเดินเรือลำบาก
พวกเราต้องรีบไปแล้วขอรับ"

คู่เชิงมองไปยังทิศทางของตัวเมืองชูใจด้วยแววตาลึกกล้า "แต่อยู่ข้าง
ยังไม่มา"

"รองประมุขอาจจะออกจากเมืองทางอีกประตู" อยู่ซึ่งมีอาจตัดใจจากน้องชายได้ แต่ที่ปรึกษากลับต้องคำนึงถึงชีวิตของตนเอง เขาโน้มน้ำหนักไม่หยุด "ประมุขใหญ่ บนเรือของพวกเรายังมีปืนไฟของราชสำนัก หากถูกจับได้ย่อมเป็นความผิดมหันต์ถึงขั้นยึดทรัพย์และประหารชีวิตคนทั้งตระกูล ชีวิตของพี่น้องหลายร้อยคนบนเกาะจินไถล้วนอยู่ในกำมือของประมุขใหญ่นะขอรับ"

วันนี้ตอนเที่ยงพวกเขาได้รับสารลับจากบนฝั่ง ทราบว่ามีเรือลำหนึ่งบรรจุอาวุธจอดเทียบอยู่ที่ท่าเรือชูโจว ทว่าเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนพวกเขาจะต้องสังหารคนผู้หนึ่งให้ขุนนางเหล่านั้น เกาะจินไถแม้จะพึ่งพาการทำการค้ากับชาวผองหลวงจี แลกเปลี่ยนปืนไฟของซีหยางมาได้ แต่น้ำที่อยู่ที่ไกลอย่างไรเสียก็มิอาจดับความกระหายที่อยู่ใกล้ได้* หากได้มาซึ่งคลังอาวุธของราชสำนัก ต่อไปพวกเขาอยู่บนท้องทะเลย่อมไม่ต้องเกรงกลัวผู้ใดอีก

เงื่อนไขนี้เข้ายวนเกินไป แม้เวลาจะกระชั้นมาก แต่อยู่ซึ่งยังคงตอบตกลง ในสารลับบอกว่าเป้าหมายในการลอบสังหารจะเดินทางออกจากชูโจวคืนนี้ พวกเขาต้องสังหารอีกฝ่ายให้ได้ก่อนหน้านั้นและแย่งชิงอาวุธมา อยู่ซึ่งตรวจนับกำลังคนและออกเดินทางอย่างเร่งรีบ อยู่ซึ่ง ยืนกรานจะเข้าเมืองไปสังหารขุนนางจากนครหลวง อยู่ซึ่งห้ามไม่ได้จึงได้แต่ปล่อยให้เขาไป

อยู่ซึ่งชุ่มโงมต้อยอยู่ในเมือง ส่วนอยู่ซึ่งนำกำลังลอบโจมตีเรือของทางการ หากพูดถึงฝีมือทางน้ำ ไม่มีใครเทียบเท่ากับพวกเขาได้ อีกทั้งได้ยินว่าขุนนางพวกนี้มาจากทางเหนือ แม้แต่ว่ายน้ำยังว่ายน้ำไม่เป็น ยิ่งไม่มีทาง

* น้ำที่อยู่ที่ไกลอย่างไรเสียก็มิอาจดับความกระหายที่อยู่ใกล้ได้ เปรียบเทียบว่าวิธีการที่เห็นผลยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่เร่งด่วนได้

เป็นคู่ต่อสู้ของพวกเขาได้

พวกเขาพายเรือลำเล็กมาประชิดเข้าไปใกล้อย่างเงียบๆ พวกที่ว่ายน้ำเก่งดำลงไปใต้น้ำ เจาะรูที่ก้นเรือ ผู้คนบนเรือลนลานตามคาด ออศัยช่วงที่พวกเขาวิ่งไปตรวจสอบจุดที่น้ำรั่วกันหมด อยู่เชิงก็สั่งการให้ลูกน้องขึ้นไปบนเรือโดยเร็ว ทหารบนเรือเป็นเบ็ดที่ไม่เคยสัมผัสน้ำ* แต่ละนายทนการโจมตีไม่ได้ พอตกจากเรือก็เหมือนเกี่ยวลงหม้อ ฟันฟองน้ำออกมาสองที่ก็จมหายไปไม่เห็นเงาแล้ว คนบนเกาะจินไถขนย้ายหีบไม้ขึ้นไปบนเรือของตนอย่างว่องไว ขนจนเกลี้ยงแล้วยังไม่ลืมหวังเพลิงเผาเรือ

แสงไฟสว่างโชติช่วง ส่องสว่างผืนน้ำไปครึ่งแถบ ที่ปรึกษากลัวว่าจะมีคนไล่ตามมาจึงร้อนใจอยากจะรีบจากไป แต่ประมุขใหญ่ของพวกเขา กลับเอาแต่จ้องไปที่ประตูเมืองเหมือนวิญญูณหลุดลอย ที่ปรึกษาเร่งรัดไม่หยุด อยู่เชิงยังคงไม่หวั่นไหว เขาจ้องเขม็งไปยังตัวเมืองแล้วกัดฟันพูด "รออีกประเดี๋ยว"

คนอื่นๆ บนเรือทนไม่ไหวแล้ว บ่นว่าไม่หยุด อยู่เชิงแม้จะเป็นประมุขใหญ่ก็ไม่อาจเอาชีวิตของทุกคนมาล้อเล่นได้ เขาถูกบีบคั้นจนหมดหนทาง ได้แต่เหลียวมองไปยังประตูเมืองอย่างไม่มีนิยอมน ตัดใจออกคำสั่งอย่างเจ็บปวด "ออกเรือ"

ที่ปรึกษารับรับคำ ทุกคนรอเพียงคำพูดนี้ของเขา เรือแล่นออกไปทันที ท่าเรือห่างไกลออกไปเรื่อยๆ พาให้เมืองซูโจวที่เต็มไปด้วยแสงไฟกลายเป็นเพียงเงาดำเลือนรางบนฝั่ง

คนบนเกาะจินไถได้อาวุธจำนวนมากมาโดยมิต้องลงแรง ทุกคน

* เบ็ดที่ไม่เคยสัมผัสน้ำ อุบัติถึงคนที่ว่ายน้ำไม่เป็น

ต่างตื่นตื่นยินดี แต่ติดที่ประมุขใหญ่ยังมีสีหน้าเคร่งขรึม พวกเขาจึง
ไม่กล้าแสดงออก ได้แต่แอบกระซิบกระซาบกันตรงมุมหนึ่ง "วันนี้สะใจ
เหลือเกิน ข้าวของบนเรือทั้งลำตกเป็นของพวกเราทั้งหมด หีบพวกนั้น
หนักจริงๆ ตอนนี้อย่างงาไม่หาย"

"นั่นสิ ทหารพวกนั้นก็ไม่ว่าไหนเกินไปแล้ว ข้าต่อยหมดเดี๋ยวก็ล้ม
พวกเขาได้หนึ่งคน นี่นะหรือองครักษ์เสื้อแพรฝีมือดี นำหัวเราะจริงเชียว
หากให้ข้าไปเป็นองครักษ์เสื้อแพรบ้างอาจจะได้ตำแหน่งผู้บัญชาการก็ได้"

คนกลุ่มหนึ่งหลบอยู่ตรงมุมเรือพลางหัวเราะอย่างโอหัง เรือแล่น
ลึกเข้าไปในท้องทะเลอันมืดมิด ไม่นานก็มองไม่เห็นแม้กระทั่งชายฝั่ง
ระยะห่างเช่นนี้ต่อให้ทหารเรือของราชสำนักคิดจะไล่ตามก็ตามไม่ทันแล้ว
คนบนเรืออีกเหิมมากยิ่งขึ้น เปะมือฉลองกัน

คืนนี้ไร้จันทร์ แสงดาวหุบหุบ เรือที่ลุกไหม้จึงยังสะดูดตา เปลวไฟ
สว่างโรจน์สาดส่องผิวน้ำจนเกิดเงาดำกระเพื่อม ประหนึ่งใต้น้ำเป็น
โลกอีกใบ ทันใดนั้นเสียงแหวกน้ำดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง บุรุษหลายคน
ผุดขึ้นจากผิวน้ำในสภาพชุ่มโชก ทุกคนช่วยจุดดิ่งกัน ปีนขึ้นฝั่งอย่าง
เปลื้องแรง

"คนกลุ่มนี้ซึกซำจริงๆ ทำเอาข้าเกือบขาดใจตาย ตูตาคุดเดา
เหตุการณ์แม่นยำโดยแท้ เคราะห์ดีที่คนที่ผลัดเวรอยู่บนเรือถูกเปลี่ยน
เป็นคนที่ว่ายน้ำเป็นทั้งหมดแล้ว หาไม่เรื่องในวันนี้คงไม่ง่ายดายจริงๆ"

"ตรวจสอบกันหน่อย คนยังอยู่ครบหรือไม่"

"ล้วนอยู่ครบ บางส่วนได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่มีใครเสียชีวิตขอรับ"

"เจ้าพวกนั้นแฝงตัวเข้าไปได้หรือยัง"

"ได้นำมีศพของโจรสลัด แต่ถูกถอดเสื้อผ้าออก น่าจะแฝงตัวเข้าไป

แล้วขอรับ"

"ดี!" หัวหน้าหน่วยใช้พืนกัดแถบผ้าไว้ ดังแรงๆ และพันแขนข้างที่
ได้แผล "กลับเข้าเมือง ไปรวมตัวที่โรงเตี๊ยม"

เมื่อมีการต่อสู้เกิดขึ้นในตรอก ทั้งเรือที่พายยังลุกไหม้ขึ้นมา ในที่สุด
เหตุการณ์เหล่านี้ก็สร้างความตื่นตระหนกให้กับजनชนนางในหมู่โจว
คนกลุ่มหนึ่งรุดมายังสถานที่เกิดเหตุภายใต้การห้อมล้อมของทหาร
พวกเขาเห็นลู่เหิงแล้ว เอ่ยถามด้วยความตกใจระคนสงสัย "ท่านเป็น
ใครกัน"

ลู่เหิงร่างกายมีแผล แต่ท่วงที่ยังคงสุขุม ดูน่ายำเกรงได้โดยไม่ต้อง
แสดงอารมณ์โกรธออกมา ผู้ติดตามข้างกายเขาแต่ละคนก็องอาจ
ไม่ธรรมดา ท่าทางเช่นนี้ดูไม่เหมือนพ่อค้าหรือชาวบ้านทั่วไปเลยจริงๆ
ลู่เหิงพยักหน้าให้ผู้ที่เป็นหัวหน้านิดๆ พลางพูด "ผู้แซ่ลู่เป็นผู้บัญชาการ
สูงสุดของครีกส์เสื้อแพร เมื่อครู่จับกุมผู้กระทำความผิดที่หลบหนีได้กลุ่มหนึ่ง
อาจจะส่งเสียงครีกโครมไปบ้าง รบกวนเวลาพักผ่อนของท่านแล้ว
ต้องขออภัยอย่างมาก"

คืบนี้เคลื่อนไหวอย่างเอิกเกริกเช่นนี้ การกระทำของลู่เหิงต้องถูกคน
พบเห็นแล้วแน่นอน เขาจึงตัดสินใจเปิดเผยฐานะตนเองเสียเลย ดูว่า
คนกลุ่มนี้จะทำอย่างไร

คนของजनว่ากรมการเมืองซูโจวได้ยินคำว่า 'ผู้บัญชาการสูงสุด
องครีกส์เสื้อแพร' ใบหน้าต่างฉายความตื่นตระหนก ผู้เป็นหัวหน้า
ก้าวขึ้นมา ยิ้มพลางประสานมือกล่าว "เป็นลู่ตูเองหรือ ไม่ทราบว่าคุณ
มาเยือน จึงมิได้ออกไปต้อนรับตั้งแต่แรก ผู้น้อยรองเจ้าเมืองซูโจววิเสียว

โชคได้พบตุตุ ผู้น้อยรับคำสั่งจากใต้เท้าเจ้าเมืองให้มาตรวจดูบริเวณที่เกิดเสียงระเบิด ไม่คิดว่าจะเป็นตุตุ ผู้น้อยจะส่งคนไปที่จวนว่าการแจ้งท่านเจ้าเมืองเดี๋ยวนี้ จะได้จัดงานเลี้ยงต้อนรับตุตุ"

"งานเลี้ยงต้อนรับนั้นไม่ต้องหรอก" แขนข้างหนึ่งของลู่อิงแอบ ย่อมโลहित แต่ยังคงยืนอยู่ใต้ฝนพายุมาตราตร้อยอย่างผืนผาย ไม่เห็นความทุกข์ทุเลแม้แต่น้อย เขาเอ่ยเสียงเรียบ "ข้าเตรียมที่พักไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่อยากให้เอ็กเกริก อีกอย่างถ้ารองเจ้าเมืองอวยากจะเลี้ยงต้อนรับมิสู้ออกไปที่ท่าเรือนอกเมือง ดับไฟบนเรือลำนั้นเสียก่อนเถอะ"

"ผู้น้อยไม่เข้าใจความหมายของลู่อิง"

ลู่อิงยิ้มน้อยๆ พลังมองพวกเขา น้ำเสียงไม่ยินดีร้าย "เรือลำนั้นเป็นของข้าเอง"

ลู่อิงซึ่งเป็นคนที่ถูกเผาเรือไม่ลนลานกลับเป็นขุนนางซื่อจิวที่ทำท่าเหมือนกำลังเผชิญศึกหนัก รีบพาทหารไปดับเพลิงที่ริมฝั่ง ไล่ขุนนางและทหารพวกนั้นไปแล้ว ลู่อิงจึงพาคนกลับโรงเตี๊ยม ครั้งนี้พวกเขาต้องเร่งเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่สะดวกที่จะพาหมอมาร่วมใช้หมอนในห้องที่ซื่อจิวลู่อิงก็ไม่ไว้ใจ สุดท้ายหวังเหยียนชิงจึงเป็นคนทำแผลให้เขา

แขนของลู่อิงถูกเศษชิ้นส่วนของกระสุนที่ถูกยิงออกมาแตกกระจายบาดผิว เคราะห์ดีที่ไม่โดนจุดสำคัญ แค่อีเลือดออกมากหน่อยเท่านั้นหวังเหยียนชิงฝึกยุทธ์ตั้งแต่เล็ก รู้วิธีจัดการกับบาดแผลเบื้องต้น นางใช้ที่คืบนำเศษเล็กๆ ออกมาจากปากแผลอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็ใช้ล่ำลือชุบสุรา "ข้าจะใช้สุราล้างแผลแล้ว อาจจะเจ็บสักหน่อย"

ลู่อิงผงกศีรษะ สมัยก่อนเวลาพวกเขาทำความสะอาดแผล

ล้วนใช้สุราฤทธิ์แรงราดลงบนบาดแผลโดยตรง การกระทำของนางอ่อนโยนเกินไปจริงๆ หวังเหยียนซิงล้างแผลให้เขาอย่างระมัดระวัง นางกลัวเขาจะเจ็บจึงตั้งใจเบี่ยงเบนความสนใจของเขา "เรือใหม่ไปแล้ว ท่านกลับดูไม่ร้อนใจแม้แต่หน่อย"

"ใหม่ถึงเพียงนั้นแล้ว ข้าร้อนใจยังจะมีประโยชน์อันใด" ลู่เหิงว่า "เพลงเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้มากที่สุด ไม่ระวางนิดเดียวก็อาจเสียชีวิตได้ ไม่ว่าใครไปก่ดับไฟได้ทั้งนั้น เช่นนั้นก็ให้ทหารของซูโจวไปเสี่ยงตายเถอะ"

การดับเพลงเป็นงานที่อันตรายและยากลำบาก ช่างในไม่แน่ว่ายังมีดินปืนหลงเหลืออยู่ ลู่เหิงไม่อยากเอาชีวิตของผู้ใต้บังคับบัญชาของตนเองไปเสี่ยง ประจวบเหมาะอวี๋เสี่ยวผาคนมาพอดี เรื่องที่ต้องมีคนตาย เช่นนี้ก็มอบหมายให้ขุนนางซูโจวพวกนี้ไปจัดการแล้วกัน

ล้าลิถูกโลหิตย้อมจนเป็นสีแดงอย่างรวดเร็ว หวังเหยียนซิงเปลี่ยนล้าลิก้อนใหม่พลาถาม "ท่านรู้อยู่แล้วใช่หรือไม่"

ลู่เหิงหัวเราะเบาๆ "รู้อะไร"

เมื่อวานหวังเหยียนซิงร่วมวางแผนกับลู่เหิงโดยให้นางคิดหาวิธีเข้าไปพูดคุยกับจูอวี๋ซิว หากสองคนสามารถอยู่ร่วมกันตามลำพังได้ หวังเหยียนซิงจะฉวยโอกาสนี้หาเหตุผลในการไปเยือนบ้านของอีกฝ่าย และบอกให้จูอวี๋ซิวเตรียมหลักฐานไว้ล่วงหน้า วันนี้ตอนเห็นจูอวี๋ซิวบนถนน หวังเหยียนซิงจึงพลิกแพลงตามสถานการณ์และคิดถึงปิงเล่าขึ้นมา

สตรีผัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นโอกาสที่จะได้อยู่ตามลำพังอย่างสมเหตุสมผล หลังจากนั้นยังสามารถไปเยือนโดยอ้างว่านำเสื้อผ้าไปคืนเดิมที่แผนการครึ่งช่วงแรกดำเนินไปอย่างราบรื่น แต่พอพวกเขาออกจาก

บ้านสกุลจุลกลับถูกคนซุ่มโจมตี

หวังเหียนซิงประชิดเข้าไปใกล้ลู่อิง เหย่ถามด้วยเสียงกระซิบ "ใครกันที่แพร่พรายเรื่องที่พวกเราจะไปเยือนบ้านสกุลจุลตอนบ่ายออกไป"

ลู่อิงต้องทำแผล อารมณ์ครึ่งท่อนบนจึงถูกถอดออก หวังเหียนซิงนั่งอยู่ข้างกายเขา ตอนนางขยับเข้ามาใกล้ ลมหายใจกระทบผิวกายของชายหนุ่มเบาๆ ชวนให้เขาทั้งคันทั้งรู้สึกเย็นสบาย ลู่อิงกระดิกนิ้ว "เจ้ามานี่สิ แล้วข้าจะบอกให้"

หวังเหียนซิงรีบวางสุรา ตีหน้าขมิ้มพลงขยับไปข้างปากเขา ผิวของนางขาวผ่องราวกับจะเปล่งประกายแวววาว ผิวตรงหูบางเป็นพิเศษ ภายใต้ใบหูถึงขั้นมองเห็นเส้นเลือดฝอยสีแดงถึยิบ ทว่าตึงหูกกลับเล็กกระจิริด แลดูน่ามองยิ่ง ลู่อิงคิดเช่นนั้นพลงขบเม้มตึงหูนางหนึ่งที่ตอบด้วยเสียงกระซิบเช่นกัน "ข้าเอง"

ใบหูนางไวต่อความรู้สึก แค่มหายใจยามพูดเป่ารดลงมาไม่ต้องหยอกเย้าก็แดงเรื่อแล้ว หวังเหียนซิงตะลึงงัน หันหน้ามามองเขาอย่างเหลือเชื่อ "ท่าน?"

เดิมทีนางคิดว่าลู่อิงล่อนางเล่น แต่หันมาเห็นดวงตาสุ่มทอขี้มของเขาแล้วจึงตระหนักได้อย่างเชื่องช้า "ท่านจงใจปล่อยข่าวเท็จออกไป?"

"จะเรียกว่า 'ข่าวเท็จ' ได้อย่างไร" ลู่อิงแก้คำพูดของหญิงสาวเหมือนอาจารย์ที่ตั้งใจสั่งสอนลูกศิษย์ "บ่ายวันนี้พวกเราไม่ได้ไปบ้านสกุลจุลหรือ ข้าไปแล้ว อย่างนี้จะเรียกว่าข่าวเท็จได้อย่างไร"

หวังเหียนซิงเข้าใจแล้ว ลู่อิงเปิดเผยร่องรอยของตนเองและใช้เหตุการณ์นี้เป็นเหยื่อล่อ ดึงหนอนบ่อนไ้ส้อออกมา เขาจงใจพาทองครักษ์ไปบ้านสกุลจุลแค่เพียงไม่กี่คน แต่กลับวางกำลังซุ่มโจมตีไว้นอกตรอกฮุ่นถ้ง

จนสามารถจับกุมโจรสลัดได้โดยไม่เปลืองแรง เมื่อเป็นเช่นนี้เรือที่จอดอยู่ตรงท่าเรือเกรงว่าก็คงเป็นเพียงกลตบตาเท่านั้น เกินครึ่งปีคนถูกขมขย่ายไปนานแล้ว

หวังเหยียนซิงเข้าใจเจตนาของเขา แต่เห็นบาดแผลบนตัวเขาแล้วนางยังคงหวาดกลัวภายหลังยิ่งนัก "ในเมื่อท่านรู้ว่าจะมีคนลอบสังหารท่าน ไฉนจึงยังเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอันตราย พวกเขาไม่รู้สึกเสียหน่อยว่าท่านหน้าตาเป็นอย่างไร เปลี่ยนใครสักคนไปก็เหมือนกัน"

"ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก" ชายหนุ่มบีบนิ้วมือนางแน่น ยังคงคลี่ยิ้มไม่จริงจัง "ข้าไม่ยอมให้ผู้อื่นมาเดินข้างกายเจ้า เรียกเจ้าว่าสุหนินหรือ"

เขาตั้งใจพูดให้เรื่องราวฟังดูง่ายดาย แต่หวังเหยียนซิงเข้าใจดี เมื่อกำลังของสองฝ่ายเผชิญหน้ากัน สิ่งสำคัญที่สุดคือขวัญกำลังใจ เวลาเขาปรากฏตัวในสนามรบด้วยตนเองกับหลบอยู่ข้างหลัง ความฮึกเหิมที่มีต่อจิตใจคนย่อมไม่เหมือนกันอยู่แล้ว

หากขุนนางชั้นผู้ใหญ่รักตัวกลัวตายจะเรียกร้องให้พลทหารระดับล่างสละชีพบุกไปข้างหน้าได้อย่างไร ในราชสำนักมีทั้งเสียงสรรเสริญและเสียงประณามลู่เหิง แต่ภายในหน่วยของครักซ์เสื้อแพรทุกคนกลับเชื่อฟังคำสั่งเขา ยินดีสู้สุดชีวิตเพราะคำพูดเดียวของเขา เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนิสัยทำที่ส่วนตัวของเขาอย่างแยกไม่ออก

ลูเหิงเห็นนางไม่เอื่อยอะไรจึงใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บโอบกอดนางพูดด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายทว่าหนักแน่น "ไม่เป็นไร เจ้าไม่ต้องกังวล"

กลิ่นเนื้อของร่างกายครั้งก่อนบนของเขาปรากฏเส้นสายชัดเจน แม้มีอาภรณ์ขวางกั้นก็ยังรู้สึกได้ถึงความร้อนจากร่างกายเขา หวังเหยียนซิงผลักแขนเขาอย่างไม่สบอารมณ์พลางพูด "ใส่ยาก่อนเถอะ"

หวังเหยียนซิงใช้สุราล้างแผลให้เขา รอยาสมานแผลลงไปเล็กน้อย ตอนใส่ยาพลันเหลือบไปเห็นแผลที่ถูกหนูกิ่งบนไหล่เขา นี่ก็เป็นแผลที่ได้มา ตอนถูกวอไคว่ลอบโจมตีเหมือนกัน แม้แผลจะหายดีแล้ว แต่กลับทิ้งรอยแผลเป็นรูปจันทร์เสี้ยวรอยหนึ่งไว้บนร่างกาย

ตอนนั้นนางเพิ่งฟื้นฟูความทรงจำ โมโหที่เขาหลอกลวงนาง ยังระแวงว่าเขาจะเอาเรื่องบาดแผลมาเรียกร้องความเห็นใจ วันนี้ได้เห็นบาดแผลอีกครั้ง ไม่ต้องให้เขาพูด หวังเหยียนซิงก็รู้สึกปวดใจยิ่งนัก

หวังเหยียนซิงพันผ้าบนแขนเขาอย่างพิถีพิถัน วางกรรไกรกับผ้าพันแผลลงแล้ว นางมิได้ถอยออกไป นิ้วมือลูบไล้รอยแผลของเขาอย่างแผ่วเบา เอ่ยเสียงค่อย "สองแผลนี้ล้วนเป็นเพราะข้า"

ลู่เหิงฟังแล้วไม่สนใจแผนเจ็บตัวอะไรอีก รีบหันกายมากอดนางไว้ "พูดเหลวไหลอะไรกัน นี่เป็นแผนการของข้า เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย"

หวังเหยียนซิงยังคงห่อหุ้มที่เดียว ลู่เหิงเห็นดังนั้นหัวใจก็ทั้งปวดหนึบ ทั้งอ่อนยวบ ไม่รู้จะทำอย่างไรกับนางดี เขากอดหญิงสาวแนบ คางกดลงบนมวยผมนางพลางพูด "ข้าไม่ได้เตือนเจ้าก่อนก็พาเจ้าไปยังสถานที่อันตราย เจ้าไม่ตำหนิข้า กลับรู้สึกผิดที่ข้าได้รับบาดเจ็บ นิสัยเช่นนี้ของเจ้า หากไปเจอคนเจ้าเล่ห์เข้าจะทำอย่างไร"

"เพราะท่านไม่มีทางเป็นเช่นนั้น" หวังเหยียนซิงพึมพำแผกออกเขาน้ำเสียงเปี่ยมด้วยความเชื่อใจ "ที่ไม่บอกข้าจะต้องเป็นเพราะมีเหตุผลแน่ ไม่ว่าจะพาข้าไปที่ใด ท่านก็ไม่มีทางปล่อยให้ข้าได้รับบาดเจ็บ"

เด็กโง่คนนี้ ลู่เหิงทอดถอนใจว่า โลกนี้จึงได้มีคนทีหลอกลวงง่าย เช่นนี้หนอ ทางหนึ่งก็อดมิได้ที่จะโอบนางแนบขึ้น เขาอธิบาย "ข้าไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังเจ้า แต่กลัวเจ้าจะเป็นกังวล ถึงอย่างไรก็เป็นเพียงการ

เดิมพันของข้าเท่านั้น ยังไม่แน่ใจว่าพวกเขาจะเคลื่อนไหวตามการคาดการณ์ของข้าหรือไม่ ต่อให้วันนี้พวกเราตบตาได้ รอพวกเราจากไปแล้ว พวกเขาจะต้องย้อนคิดและตระหนักถึงความผิดพลาดได้แน่ ถึงเวลาพวกเขาบีบคั้นคนสกุลจู้ก็รู้เบาะแสของพวกเราได้เช่นกัน นี่เป็นเรื่องของข้าด้วยไม่ยากให้เดือดร้อนไปถึงผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องจึงจัดการด้วยมือตนเองเสีย ดังนั้นตอนกลางวันข้าจึงตั้งใจให้คนปล่อยข่าวออกไป บอกว่าคืนนี้พวกเราจะจากไป บีบให้พวกเขาลงมืออย่างฉุกฉะหุก ขอเพียงพวกเขาเคลื่อนไหว ย่อมต้องเผยแพร่ เพียงแต่ต้องขอภัยเจ้าแล้วทำให้เจ้าตกใจ"

"ข้าไม่เป็นไร" หวังเหยียนซิงส่ายหน้า ในเรื่องนี้นางเข้าใจเหตุผลดีทีเดียว "ข้ารู้ล่วงหน้าก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด กลับจะเผยแพร่ด้วยข้า ท่านไม่บอกข้าก็ถูกต้องแล้ว เช่นนั้นอาวุธบนเรือล่ะ"

ลู่เหิงคิดในใจ มีภรรยาเช่นนี้ สามีย่อมไม่ร้องขอสิ่งใดอีกแล้ว เขาซุกไปหน้าลงในกลุ่มผมของนาง สูดดมกลิ่นหอมจากเส้นผมนางเบาๆ พลางตอบ "ถูกสับเปลี่ยนแล้ว"

หวังเหยียนซิงเลิกคิ้วขึ้น นางอยู่บนเรือตลอดเวลา พวกเขาสับเปลี่ยนของตั้งแต่เมื่อใด ไฉนนางจึงไม่รู้เรื่องเลย

ลู่เหิงโอบไหล่นาง เอนชบนางทั้งตัวด้วยท่าทางเหมือนเด็ก หวังเหยียนซิงอยู่นิ่งๆ ให้เขาชบครู่หนึ่ง ก่อนจะแตะแขนเขาเบาๆ "ระวังจะถูกไอเย็นเข้า สวมเสื้อผ้าให้ดีกว่าเถอะ"

ความจริงลู่เหิงไม่ยอมสวมเสื้อผ้าเลย แต่สุดท้ายภายใต้การเร่งรัดของฮูหยินจึงได้แต่คลุมเสื้อท่อนบน ยุติพฤติกรรมรุ่มร่ามของตน หวังเหยียนซิงรีดรอยยับตรงคอเสื้อเขาให้เรียบพลางถาม "คนที่แจ้งข่าวไปยังโจรสลัด ท่านรู้เบาะแสหรือยังว่าเป็นผู้ใด"

"ยังไม่รู้" ลู่เหิงตอบ "แต่ข้าปล่อยข่าวออกไปตามช่องทางต่างๆ ในเวลาที่แตกต่างกัน คนที่รู้เรื่องมีอยู่เพียงไม่กี่คน เป็นใครกันแน่ แค่ตรวจสอบดูก็รู้แล้ว นี่ไม่ใช่ปัญหาแต่อย่างใด กลับมีเรื่องหนึ่งที่ข้าอยากขอความช่วยเหลือจากเจ้า"

หญิงสาวฟังแล้วรีบถาม "เรื่องใดหรือ"

"หากภาษาสื่อสารกันไม่ได้ เจ้ามีความมั่นใจหรือไม่ว่าจะจับโกหกคนผู้นั้นได้"

หวังเหยียนซิงฟังแล้วไม่แน่ใจเช่นกัน นางขบคิดเล็กน้อยก่อนตอบอย่างรอบคอบ "ข้ายังไม่เคยเจอสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน แต่ไปลองดูก่อนได้"

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เป็นจุดประสานงานแห่งหนึ่งขององค์กรข้าเสื้อแพร ชั้นใต้ดินที่ถูกเรียกว่าเป็นคลังสุรา แท้จริงแล้วกลับเป็นคุก ลู่เหิงเปลี่ยนชุดใหม่ พาหวังเหยียนซิงเดินไปยังคุกใต้ดิน

คุกใต้ดินฝั่งหนึ่งเป็นห้องสอบสวน อีกฝั่งหนึ่งเป็นห้องลับ มองผ่านหน้าต่างเหล็กไปสามารถเห็นสถานการณ์ข้างในได้ อยู่ข้างถูกแขวนห้อยอยู่กับเสาของทณฑ์ สลบสลไปไม่ได้สติ แผลบนต้นขาเขายังคงมีเลือดซึมออกมา เสื้อผ้าที่สวมใส่มีคราบเลือดกระดำกระด่าง สภาพอ่อนจนมาถึง

ลู่เหิงเข้าไปมองดูแวบหนึ่งก่อน มั่นใจว่าเสื้อผ้าของอู่จางยังสวมใส่อยู่บนร่างดี ค่อยพาสุหนินของตนเข้ามา

หวังเหยียนซิงก้าวเข้าไปในห้องลับ นางเห็นเครื่องลงทณฑ์ในห้องสอบสวนแล้ว สูดปากเอ่ยว่า "โหดร้ายถึงเพียงนี้เสีย..."

โหดร้าย? องค์กรข้าเสื้อแพรรอบด้านสีหน้าแปลกพิกลอยู่บ้าง นี่เป็นห้องที่พวกเขาตั้งใจเก็บกวาดมาแล้วรอบหนึ่งหลังจากรู้ว่าสุหนิน

ของตุตูจะมาเยือน เช่นนี้ยังเรียกว่า 'โหดร้าย' อีกหรือ

ลู่เหิงตอบโดยตาไม่กะพริบ "คนผู้นี้เป็นโจรสลัดที่โหดชั่วอย่างถึงที่สุด ทำร้ายพวกเราบาดเจ็บไปหลายคน หลังถูกจับกุมยังคิดจะลอบโจมตีข้า ทั้งที่รู้ว่าข้าเป็นคนของราชสำนักยังกล้าเหิมเกริมถึงเพียงนี้ ปกติไม่รู้ ช่มเหิงชาวบ้านอย่างไรบ้าง รับมือกับบุคคลชั่วร้ายเช่นนี้ การลงทัณฑ์ จึงออกจะเข้มงวดไปสักหน่อย"

หวังเหียนชิงได้ยื่นว่าเขาลอบโจมตีลู่เหิงก็รับถาม "เช่นนั้นท่าน ได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ข้าไม่เป็นไร" ลู่เหิงยิ้มพลบโยนนางพลางคิดในใจ *คงเป็นอีกฝ่าย มากกว่าที่อาการหนัก* ลู่เหิงส่งสายตาไปยังผู้ใต้บังคับบัญชา "บอกคน ข้างนอกว่าเริ่มได้"

ผู้ใต้บังคับบัญชาเข้าใจ เดินเข้าไปในห้องสอบสวน กระซิบเบาๆ ข้างหูกันว่า "ตุตูสั่งว่าอย่าให้มีเลือด ห้ามทำให้สูญยินตกใจ"

อย่าให้มีเลือด? ก้าวเตย่นคิ้ว เหลือบมองแฉ่ในมือ ได้แต่เดินไป ด้านข้างเปลี่ยนเครื่องมือเป็นอันที่ทำให้เกิดแผลภายนอกน้อยแต่บอบช้ำ ภายในหนัก เขาสั่งให้คนสาดน้ำเกลือถึงหนึ่งโหลอยู่ข้าง บาดแผลบนตัว ถูกน้ำเกลือ อยู่จึงจะสะดุ้งตื่นเพราะความแสบ

เขาลืมตาขึ้น คนที่อยู่ตรงหน้าเป็นเงาซ้อนกัน แสงไฟวูบไหวแล ประหนึ่งภูตผีปีศาจ

ลู่จางระหกระเหินอยู่กลางห้องทะเลตั้งแต่เล็ก ไม่ได้มีความรู้สึก ว่า ตำนึงเป็นบ้านเกิด เขาเห็นสภาพทุกทุกเลขของทหารเรือของราชสำนักที่ หลบหนีกันนุ่นวายยามถูกวอไคว่โจมตีมามากจึงรู้สึกว่าการของทางการ มีแต่พวกไม่เอาไหน ทนการจู่โจมมิได้ ราชสำนักที่เป็นเช่นนี้มีสิทธิ์อะไร

มาเรียกร้องให้ผู้อื่นจงรักภักดีต่อตน จนกระทั่งวันนี้ได้พบคนกลุ่มนี้ อยู่ข้าง
ตะแอกแผ่นเหล็กเข้าอย่างจัง จึงพบว่าราชสำนักไม่ได้มีแต่พวกเศษสวะ
ว่าไปแล้วก็น่าขัน คนพวกนี้ลงมือโหดเหี้ยมยิ่งนัก แต่ใบหน้าของ
แต่ละคนกลับเถรตรงองอาจ ดูเหมือนคนดีมากที่สุดทีเดียว อย่างไรก็ตามเสีย
องครักษ์เสื้อแพรก็เป็นกองทหารเกียรติยศของโอรสสวรรค์ นอกจาก
วงศ์ตระกูลต้องขาวสะอาดแล้ว รูปร่างหน้าตาก็เป็นคุณสมบัติอีกข้อ
ที่แฝงอยู่

ใบหน้าเถรตรง จิตใจชั่วร้าย คงไม่มีใครเกินคนเหล่านี้อีกแล้ว

กัวเทารู้ว่าติดอยู่กับฮูหยินมองดูอยู่จึงไม่กล้าเอ่ยคำพูดรุนแรงเกินไป
เอ่ยถามอย่างสุภาพ "พูดมา เจ้าเป็นใคร ผู้ใดเป็นคนบอกความเคลือบไหว
ของติดอยู่กับเจ้า"

อู่จางแม้จะถูกพี่ชายตามใจจนไม่รู้ขอบเขต แต่สมองกลับมีไหวพริบ
ทีเดียว เขารู้ว่าหากเขาเปิดเผยว่าตนเองเป็นชาวยัน คนกลุ่มนี้จะต้อง
คาดคั้นสอบปากคำเขาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ไม่ยอมเลิกราจนกว่า
จะได้คำตอบ แต่หากเขาแสร้งทำเหมือนว่าตนเองเป็นชาวยว ย่อมอาศัย
การฟังไม่รู้เรื่องปฏิเสธการตอบคำถามได้ ทั้งสามารถปกป้องพี่ใหญ่ได้
ตนเองก็ทรมานน้อยลงด้วย

อู่จางยังคงแสร้งทำเป็นฟังคำพูดของกัวเทไม่รู้เรื่อง พูดภาษาวอ
ออกมาส่งเดช

กัวเทเหมือนต๋อยหมดลงบนปุยฝ้าย รู้สึกจนใจเหลือเกิน อีกฝ่าย
ฟังเขาพูดไม่รู้เรื่อง ต่อให้ใช้เครื่องลงทัณฑ์ทั้งสิบแปด* กับเขารอบหนึ่ง
จะมีประโยชน์อันใด

* เครื่องลงทัณฑ์ทั้งสิบแปด หมายถึงเครื่องมือลงทัณฑ์สิบแปดชิ้นที่องครักษ์เสื้อแพรนำมาใช้กับนักโทษที่
เข้ามาในคุก จุดประสงค์เพื่อคาดคั้นสอบปากคำ หรือบังคับให้ยอมรับผิด

หวังเหียนซิงมองดูอยู่หลังหน้าต่างเหล็กปลั่งเอ่ยว่า "ลองพูดคำหยาบกับเขาดูสักคำ เลือกคำที่ได้ยินทั่วไปในชีวิตประจำวัน"

ลู่เหิงเจียบั่นครู่หนึ่ง หัวสมองขบคิดคำหยาบที่เหมาะสมอย่างรวดเร็ว ยามอยู่ต่อหน้าหวังเหียนซิงจะพูดคำหยาบเกินไปได้เด็ดขาด แต่ก็ต้องเป็นคำที่สามารถยั่วโทสะอีกฝ่ายได้ด้วย ลู่เหิงขบคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเรียกคนเข้ามาและสั่งการเบาๆ

กัวเทาฟังคำพูดของสหายของครุฑที่มาถ่ายถอดคำสั่งจบแล้ว คิดในใจ ข้อเรียกร้องของตู่ตู่เหลวไหลมากขึ้นทุกที บอกให้เขาพูดคำหยาบอย่างสุภาพ ทั้งยังต้องด่าอย่างเป็นธรรมชาติ อย่าให้คนจับได้ว่าจริงใจ กัวเทารู้สึกว่าตนติดตามตู่ตู่อีกไม่กี่ปีคงจะไปแสดงงิ้วในคณะละครได้แล้ว

เขาบ่นในใจพลางเดินไปข้างเสาธงทนต์ ทำท่าเหมือนจะแขวนเครื่องมือลงทนต์กลับไปแล้วสบถออกมาอย่างไม่ตั้งใจ "พวกสวะลูกสุนัขตัวเมีย"

หวังเหียนซิงอยู่หลังหน้าต่างเหล็ก มองเห็นความขุ่นแค้นและแววเหี้ยมหยันวาบผ่านใบหน้าของลู่จางไป นางเอ่ยอย่างมั่นใจ "เขากำลังเสแสร้ง เขาฟังภาษาอันรู้เรื่อง"

หวังเหียนซิงจงใจให้คนข้างในทำท่าเหมือนพบเจออุปสรรคในการสอบสวนจึงได้แต่ยุติการสอบปากคำเพียงเท่านั้น ลู่จางเห็นการชักถามยุติลงแล้ว จิตใจย่อมผ่อนคลาย เวลานี้เมื่อได้ยินคำหยาบที่ได้ยินทั่วไปในชีวิตประจำวัน ท่าที่เล็กน้อยของเขาย่อมเปิดเผยความคิดในใจคนผู้นั้นที่ไม่รู้ภาษาจะฟังคำหยาบออกได้อย่างไร

ลู่เหิงหัวเราะเบาๆ ในห้องลับ ส่งหวังเหียนซิงกลับไปยังอ่อนโยน "ซิงซิง เรื่องต่อจากนี้ไม่ต้องรบกวนเจ้าแล้ว เจ้ากลับไปพักผ่อน"

หวังเหยียนซิงกวาดตามองพวกเขารอบหนึ่ง มิได้เอ่ยอะไร เพียง กระชับเสื้อผ้าบนร่างและเดินจากไป พอออกจากคลังสุรา บรรยากาศ ครึกครื้นในโรงเตี๊ยมก็พุ่งปะทะใบหน้า ลูกค้าพูดคุยกัยวาระกันเสียงดัง นักดนตรีก็อดฝีมือเพิ่มความหรรษาบนยกพื้น ร้องรำทำเพลงเหมือนอยู่ในยุคแห่งความสันติรุ่งเรือง

เปรียบกับคุนไต้ดินเยียบเย็นที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิตเมื่อครู่นี้ แล้วรากับโลกคนละใบ องค์กรฯเห็นหวังเหยียนซิงหยุดจิ่งเอ๋ยเตือน เสียงเบา "ฮูหยิน เชิญทางนี้"

หวังเหยียนซิงหยุดความคิดในใจ กดหมวกพรางหน้าให้แน่นและ เดินขึ้นบันไดไป

ในห้องสอบสวน

นิ้วมือของลู่อึงหมุ่นมีดสั้นปลายแหลมบางเฉียบเล่มหนึ่ง ย่ำเท้า ไปมาตรงหน้าอู๋จางอย่างใจเย็น "เป็นชาวต้าหมิงแท้ๆ แต่กลับแสวงทำ เป็นฟังภาษาฮั่นไม่รู้เรื่อง เหตุใดเล่า อยากเป็นพวกตงอิ่งถึงเพียงนี้เสีย หรือ"

อู๋จางก็ไมู้เหมือนกันว่าเหตุใดจึงถูกคนพวกนี้มองออกได้ ทั้งที่ เขาพูดภาษาวอได้อย่างคล่องแคล่วไหลลื่นชัดๆ แม้แต่พวกเร่ร่อนจาก ตงอิ่งยังฟังไม่ออกว่าเขาไม่ใช่คนตงอิ่ง ตอนแรกเขายังคิดจะพูดภาษาวอ กลบเกลื่อน แต่คนพวกนี้กลับลงมือกับเขาอย่างไม่ปราณีเหมือนมันใจ ในความคิดของตนมาก ส่วนบุรุษผู้นี้หลังจากปรากฏตัวก็ถือมีดสั้นเล่มหนึ่ง ที่ดูแล้วไม่เป็นพิษเป็นภัย ทว่ายามลงมือกลับชั่วร้ายยิ่งนัก มีดจะเฉือน เข้ามาตรงจุดที่สร้างเจ็บปวดมากที่สุด ไม่นานอู๋จางก็ทนไม่ไหว

ยอมสารภาพฐานะของตน

เขาจะยอมรับหรือไม่ล้วนไม่แตกต่าง เพราะคนพวกนี้ปักใจเชื่อแล้ว เขาปากแข็งไปก็มีแต่เจ็บตัวมากขึ้นเท่านั้น

ลู่เหิงหมุนมิดเล่นพลางขยับเข้ามาใกล้ อู่จางเกร็งตัวเจี๊ยบๆ ลู่เหิงยิ้มให้เขา จับพลันมือที่ถือมีดก็แทงมาที่กลางฝ่ามือเขา อู่จางออกแรงหลับตา เตรียมรับความเจ็บปวดทรมานครั้งใหม่ที่กำลังจะเริ่มตื้นขึ้น ทว่าความเจ็บปวดที่คาดคิดไว้กลับไม่มาเยือนเสียที เขาลืมตาขึ้น พบว่าลู่เหิงเพียงแต่ปักมีดลงตรงซอกนิ้วเขาเท่านั้น สันมิดแนบชิดกับโคนนิ้วของเขา อีกนิดเดียวก็จะแทงทะลุเนื้อหนังของเขาไป

หัวใจของอู่จางประเดี๋ยวหดเกร็งประเดี๋ยวผ่อนคลาย แม้แต่ลมหายใจยังหนักหน่วงขึ้น ลู่เหิงจับด้ามมีดด้วยมือเดียว จ้องตาอีกฝ่ายอย่างเย็นชา พลางถาม "ใครเป็นคนบอกพวกเจ้าว่าข้าอยู่ในซูโจว"

อู่จางไม่ตอบ ลู่เหิงก็ไม่รีบ โยนคำถามต่อไปออกมาซ้ำๆ "เรื่องปืนไฟบนเรือ ใครเป็นคนบอกพวกเจ้า"

อู่จางเบิกตาโตอย่างตื่นตระหนก เขาพยายามควบคุมสีหน้าไว้ แต่ยังคงถูกลู่เหิงจับได้พอดี ลู่เหิงหัวเราะเบาๆ ยึดตัวขึ้นพลางพูด "พวกเจ้าไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตามานาน เกรงว่าคงลืมไปแล้วว่าพญายมเมื่อมาอยู่ใต้ดาบขององค์รัชสี้อแพรยังต้องก้มเอว ทหารของราชสำนักหลายหมื่นนายก่อนหน้านี้สู้พวกเจ้าไม่ได้ นั่นเป็นเพราะไม่อยากสู้ แต่ตอนนี้วันเวลาแห่งความสุขของพวกเจ้าจบลงแล้ว ข้าสามารถจับเป็นเจ้าได้ก็สามารถจับเป็นประมุขใหญ่ของพวกเจ้าได้ บอกมาเถอะ ไล่ศึกเป็นใคร เจ้าพูดออกมาเองยังได้ตายอย่างสบาย หากให้ผู้อื่นพูดความผิดของเจ้าย่อมมิใช่แค่ฝ่าฝืนกฎหมายออกมาทะเลแล้ว"

สีหน้าของอุ้งจางเปลี่ยนไปมาอย่างรุนแรง ยังคงกัดฟันไม่ยอมอ้าปาก เขากำลังเดิมพัน ถ้าลู่เหิงจับตัวพี่ใหญ่ได้จริงๆ ย่อมไม่จำเป็นต้องมา คಾದคั่นเขา ลู่เหิงร้อนใจอยากรู้ตัวไล่ศึกถึงเพียงนี้กลับเป็นการฟ้องว่า พี่ใหญ่ยังไม่ได้ตกอยู่ในกำมือของพวกเขา

ขอเพียงเขาอดทนไว้ พี่ใหญ่ก็จะไม่เป็นอันตราย หากเขาปรึกษาพูด เกาะจีนใดจึงจะถูกทำลายอย่างแท้จริง

ลู่เหิงเห็นสีหน้าของอุ้งจางแล้ว ถอนใจด้วยความเสียดาย "ข้าหวังดี ให้โอกาสเจ้า เจ้ากลับไม่รู้ดีชั่ว ไม่พูดใช่หรือไม่ ข้าบอกเจ้าตามตรงก็ได้ ข้าได้รายชื่อของไล่ศึกมาแล้ว แต่โธรมองครักษ์เสียเปรียบนิดๆ คนผิด หนึ่งพันก็ไม่ยอมปล่อยให้ผู้ต้องสงสัยเล็ดลอดไปได้แม้แต่คนเดียว ข้าจะสังหารไปที่ละคนตามรายชื่อ ยิ่งกลัวว่าจะลากคอพวกเจ้าออกมา ไม่ได้หรือ"

ลู่เหิงออกมาจากคุกใต้ดิน เสื้อผ้าที่เพิ่งเปลี่ยนเพียงพริบตา ก็ ถูกข้อมด้วยกลืนควาโลहितไปทั้งร่าง ผู้ใต้บังคับบัญชารีบก้าวตามมา ข้างหลังลู่เหิง กอดเสียดบารายงาน "ตุตุ สืบได้แล้วขอรับ ปืนไฟที่ยึดมาได้ ในวันนี้พวกเขาคนท้องถิ่นเรียกว่า 'ปืนวิหค' ว่ากันว่าสามารถยิงนกที่บิน อยู่บนท้องฟ้าได้จึงได้ชื่อนี้มา ปืนวิหคเหล่านี้เดิมทีคือปืนไฟ ชาวฝอหลางจี นำปืนไฟของตำหมิงกลับไปชื้อหยาง ปรับแก้ให้ดียิ่งขึ้นแล้วนำกลับมายัง ทะเลตะวันออกและทะเลใต้ ปืนวิหคที่ถูกชาวฝอหลางจีปรับปรุงมีขนาดเล็กกล สามารถถือได้ด้วยมือเดียว แต่อำนาจทำลายล้างกลับสูงกว่าเดิม เมื่อปืนแบบใหม่นี้เข้ามาก็ได้รับความนิยมจากวอไค่และพวกโจรสลัด ชาวฝอหลางจีเอาปืนวิหคมาแลกกับผ้าไหม ใบชา ทองคำ และเงินของ โจรสลัด กลับไปแล้วก็นำปืนวิหคมามากกว่าเดิม ทุกคนล้วนอยากได้

ปีนวิหค ดังนั้นปีที่แล้วเมื่อจู่หวุ่นสังหารชาวฝอหลางจึงเกิดการต่อต้านมากถึงเพียงนั้น"

ลู่เหิงหรีตาลงเล็กน้อย ปรากฏในดวงตาสื่อความคิดไม่ชัดเจน "อย่างนี้ดูแล้ววอไค่วกับโจรสลัดมิใช่เกาทัณฑ์ ชาวฝอหลางจิกกลุ่มนี้ต่างหากที่ต้องจับตาดูเป็นพิเศษ จะต้องสืบหาสถานที่แลกเปลี่ยนสินค้าของพวกเขาให้ได้หาไม่แล้วต่อให้กวาดล้างวอไค่วจนสิ้นซาก แต่หากมีอาวุธสนับสนุนอยู่ ข้าเรียวชายฝั่งก็ต้องเกิดหายนะขึ้นอีกระลอกหนึ่ง"

ผู้ใต้บังคับบัญชาพูดไม่หยุดว่า "ตู่ตู่ช่างปราดเปรี๊ยะ"

ลู่เหิงครั้นจะสนใจคำพูดเยินยอเหล่านี้ ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา มีหน้าที่แค่ปฏิบัติตามคำสั่ง ส่วนรายละเอียดการกำหนดกลยุทธ์จะวางแผนล่อลวงออกจากถ้าอย่างใด ลู่เหิงยังคงต้องเป็นคนคิดเอง

โรงเตี๊ยมแห่งนี้เดิมที่มีแขกพักอยู่ วันนี้แขกทยอยกลับออกไปแล้ว ในนอกล้วนมีแต่องค์กรชั่วร้าย ลู่เหิงไม่ต้องสนใจฐานะปลอมๆ ของตนเองอีก ผลักประตูเข้าไปในห้องของหวังเหยียนชิงทันที หวังเหยียนชิงถอดเสื้อปล่อยผมแล้ว นางเห็นเขาก็ลุกขึ้น "ท่านกลับมาแล้วหรือ"

หวังเหยียนชิงเดินเข้าไปหา ชายหนุ่มกลับถอยหลังหนึ่งก้าว "ข้าก่อนข้าเพิ่งออกมาจากคุกใต้ดิน ร่างกายไม่สะอาด"

คำว่า 'ไม่สะอาด' ที่ลู่เหิงว่าต้องไม่ได้หมายถึงฝุ่นดินอะไรพวกนั้นแน่ แต่หวังเหยียนชิงยังคงเดินเข้าไปหาเขา เอ่ยว่า "ข้าเพิ่งขอน้ำมาจากห้องครัว ท่านได้รับบาดเจ็บเคลื่อนไหวไม่สะดวก ให้ข้าช่วยชำระกายให้ท่านเถอะ"

ลู่เหิงมองไปยังถังอาบน้ำข้างหลัง "เช่นนั้นเจ้า..."

"ข้าอาบเสร็จแล้ว"

ลู่เหิงตกอยู่ในความรู้สึกขัดแย้ง เขาน่าจะไม่เคยพบเจอทางเลือกที่

ชวนลำบากใจเช่นนี้มาก่อน แน่แน่นอนว่าเขาอยากตอบตกลง แต่หากตกลง
แขนเขายังมีแผลอยู่...

ลู่อึงสบด่าไล่ตีกและวอไควโนใจอีกครั้ง หากมิใช่เพราะพวกนั้น
เขาหรือจะต้องทนทรมานกับการได้เห็นแต่กินไม่ได้ สุดท้ายลู่อึงรู้สึกว่
มนุษย์เรายามมีโอกาสควรตักตวงให้เต็มที่ มีผลประโยชน์ไม่กอบโกย
ก็โง่แล้ว

ชายหนุ่มพยักหน้า ยิ้มตอบ "เช่นนั้นก็รับกวนสุหยินแล้ว"

ระหว่างอาบน้ำ หลายครั้งที่ลู่อึงอยากจะฉวยโอกาสแตะเนื้อ
ต้องตัวนาง ล้วนถูกหวังเหยียนชิงอ้างว่ "ท่านยังมีแผลอยู่" และดันตัวเขา
กลับไป เขาคิดอดใจเหลือเกิน รอจนเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ สองคนขึ้นไป
บนเตียง เขาก็ทนไม่ไหวแล้วจริงๆ เป็นฝ่ายโอบรัดเอวบางของสุหยิน
พูดหยิ่งเชิง "ซิงซิง..."

หวังเหยียนชิงไม่หวั่นไหว ตีหน้าขมขื่น "ท่านยังมีแผลอยู่"

ตอนนี้พอลู่อึงได้ยินคำนี้แล้วก็รู้สึกตึงเครียด เขาไม่ยอมปล่อยมือ
มองนางพลางพูดอย่างเย็นกราน "หนทางยอมมีมากกว่าบัญญัติอยู่แล้ว"

คิวบอหลิวของหวังเหยียนชิงขยับเล็กน้อย มองเขาอย่างเหลือเชื่อ
"ท่านเป็นเช่นนี้แล้ว ยังมีแก็ใจคิดถึงเรื่องพวกนี้อีกหรือ"

คำพูดเช่นนี้บุรุษทงฟังไม่ได้อยู่แล้ว ลู่อึงปลดสายคาดเอวของ
หวังเหยียนชิงทันที "ข้าเป็นอย่างไร ซิงซิงลองดูยอมรู้เอง"

หวังเหยียนชิงกอดมือเขา ทว่านางยิ่งออกแรง ลู่อึงก็ยิ่งทำท่าจะ
ใช้กำลัง หวังเหยียนชิงยอมแพ้แล้วจริงๆ นางกลัวจะทำแผลเขาปริจึง
ได้แต่ผ่อนแรงลง ซึ่งตามองเขาด้วยแววตาดักเตือน "ระวังแผล!"

หากใช้ทำดังเดิมก็ยากจริงๆ ที่จะไม่กระทบกระเทือนไปถึงแขน

ลู่อึงขบคิดดูแล้ว พุดแฝงเจตนา "หากซิงซิงเป็นห่วงบาดแผลของข้า ก็มีวิธีการอยู่"

หวังเหียนซิงตอบเสียงเย็น "ข้าคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดก็คือเข้านอนอย่าง
สำรวม"

ลู่อึงเลือกที่จะทำเป็นหูหนวก พุดต่อเหมือนไม่ได้ยินเสียงนาง "ได้ยิน
มานานแล้วว่าสตรีอยู่ข้างบนจะเข้าถึงตัวตนได้มากยิ่งขึ้น ถือโอกาสนี้
พิสูจน์ได้พอดี ซิงซิงมานี้เถอะ ข้าจะสอนเจ้าเอง"

128

ลู่อิงหวาดผันในใจเสียงดงาม เมื่อคืนซึ่งซึ่งตกลงแล้วว่านางจะเป็น
ฝ่ายรุก น่าเสียดายที่เรื่องราวไม่สำเร็จ วันนี้ให้นางชดเชยของทั้งสองวัน
ลงมือให้เต็มที่ สอดคล้องชอบด้วยเหตุผลที่เดียวกระมัง

แต่เมื่อเริ่มลงมือจริงลู่อิงกลับพบว่าเขาจะเลยปัญหาที่สำคัญ
อย่างมากข้อหนึ่งไป

หน้าหน้าของหวังเหยียนชิงถึงอย่างไรก็หนาไม่เท่าลู่อิง นางเข้าสู่
สมรภูมิด้วยใบหน้าแดงชาน ท่วงทำนองให้สัมผัสที่ลึกลึกกว่าครั้งไหนๆ
ความรู้สึกรุนแรงเป็นพิเศษ หวังเหยียนชิงแข่งขาอ่อนอย่างรวดเร็วจน
ไม่อาจเคลื่อนไหวต่อไปได้ ลู่อิงถูกความเชื่อซ้าของนางทรมานเคี้ยวกรำ
ระหว่งนั้นนางยังจะหยุดพักอีก ชายหนุ่มฟังเสียงหอบกระชั้นของนาง
แล้วในที่สุดก็หมดความอดทน พลิกตัวขึ้นมาจัดการนางเสียเอง

แม้เขาจะเอาบาดแผลมาชุ่มซู่ซึ่งซึ่ง เรียกร้องอย่างไรเหตุผลสารพัด

อย่างเพื่อให้นางยอมร่วมมือกับเขา แต่สุดท้ายแผลของลู่เหิงก็ยังไม่ปรือออกมาจนได้ ยามดึกในโรงเตี๊ยมเงียบสงัด หวังเหียนซิงคุกเข่าอยู่ข้างเตียง เปลี่ยนผ้าพันแผลให้นางเหงื่อออกทั้งตัว เส้นผมเปียกชื้นแนบติดกับแผ่นหลัง เขายังคงสั่นระริก หญิงสาวเหนื่อยจนกระทั่งเรี่ยวแรงจะหายไ้ยังไม่มี นางมองเสื้อตัวกลางกับผ้าพันแผลเปื้อนเลือดที่กองอยู่บนพื้นหยิกเอวเขาแรงๆ

ลู่เหิงคว้ามือนางไว้ทันที จ้องนางด้วยแววตาลึกล้ำพลาพุด "อย่าจับต้องสังเดช หาไม่แล้วข้ามีอาจรับรองได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นอีก"

หวังเหียนซิงขัดเคืองในใจ แต่สุดท้ายก็ไม่กล้าลงมือกับเขามากกว่านางใส่ยาให้เขาใหม่อีกครั้ง เปลี่ยนผ้าพันแผล เมื่อเสร็จก็ไม่มีแรงจะชำระกายแล้วจริงๆ ล้มลงบนหมอนอย่างหมดแรง

ร่างกายของลู่เหิงเจือกลิ่นอายหลังการร่วมรักของทั้งสองคนเช่นเดียวกัน เขาดึงผ้าห่มขึ้นสูงคลุมไหล่หญิงสาว ใช้แขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บโอบนางไว้ "นอนเถอะ ขอให้หลับฝันดี"

เปลือกตาของหวังเหียนซิงกระทบกันแล้ว แต่ร่างกายยังคงอิงซบอกเขาตามจิตใต้สำนึก กอดชายหนุ่มไว้ "หลับฝันดี"

วันต่อมา

เจ้าเมืองซูโจวมาเยี่ยมคารวะลู่เหิงที่โรงเตี๊ยมด้วยตนเอง เจ้าเมืองซูโจวพอเห็นลู่เหิงก็คุกเข่ากราบขอรับผิด "ผู้น้อยคารวะลู่เหิง ได้ยินว่าเมื่อคืนลู่เหิงได้รับบาดเจ็บ ในตัวเมืองซูโจวแท้ๆ กลับมีคนโคตรกล้าลงมือทำร้ายลู่เหิง ผู้น้อยรู้สึกบกพร่องต่อหน้าที่อย่างยิ่ง ยากจะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ นี่คือหมอนที่เชี่ยวชาญการรักษาบาดแผลภายนอกมากที่สุด

ในฐุโจว วันนี้อะเขาเปิดประตูน้อยก็รีบเชิญเขามาเพื่อรักษาแผลให้ตุตุหวังเพียงจะสามารถชดใช้ความผิดได้บ้าง"

ลู่เหิงเห็นหมอแล้วไม่เอ่ยอะไร ยอมรับความปรารถนาดีจากเจ้าเมืองอย่างสงบ หมอก้าวเข้าไปในห้องด้านในแล้วจับชีพจร ก่อนจะตรวจดูบาดแผลของลู่เหิง ลูบเคราเอ่ยว่า "บาดแผลของตุตุจัดการได้ดีมาก ผู้น้อยไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก แต่แผลของตุตุมีรอยปริ น่าจะเกิดจากการออกแรงมากเกินไป หวังว่าตุตุจะถนอมร่างกาย อย่าได้หักโหมกับงานจนเกินไป"

เจ้าเมืองฐุโจวฟังดังนั้นคิดว่าลู่เหิงได้รับบาดเจ็บแล้วยังจะลงมือทำงานด้วยตนเอง ให้รู้สึกตื่นตระหนกยิ่งนัก ส่วนพวกกั้วเทาฟังแล้วคิดว่าเป็นเพราะเมื่อวานตอนสอบสวนอยู่จางทำให้ลู่เหิงแผลฉีกจึงรู้สึกทั้งเลื่อมใสทั้งละอายแก่ใจ ช่วงขณะหนึ่งทั้งในและนอกห้องลั่นเต็มไปด้วยเสียงเตือนให้ลู่เหิงถนอมสุขภาพ ลู่เหิงรับคำด้วยสีหน้าเป็นปกติ ใจกลับคิดว่าที่แผลเขาฉีกขาดมิใช่เพราะตรากตรำทำงานหรอก

หวังเหยียนซิงฟังเสียงๆ อยู่ด้านข้างด้วยใบหน้าแดงเรื่อ เคราะห์ดีที่ไม่มีใครสังเกตเห็น นางรีบเบี่ยงเบนความสนใจของตนเอง ในที่สุดก็ไล่ไอร้อนบนใบหน้าออกไปได้

หมอกำชับให้เขาพักฟื้นอย่างสงบ จากนั้นก็เอ่ยว่า "ตุตุอายุยังน้อย พื้นฐานร่างกายดี ข้าจะจัดยาให้ตุตุชุดหนึ่ง ดื่มเข้าเย็นวันละสองมื้อ เพื่อบำรุงร่างกาย จะต้องฟื้นฟูกลับเป็นปกติได้แน่นอน ไม่ถึงโรคเรื้อรังไว้ภายหลัง"

ลู่เหิงผงกศีรษะตอบ "เช่นนั้นก็รับกวนแล้ว"

หมอถูกพาออกไปเขียนใบสั่งยา ลู่เหิงลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก

ทุกคนห้อมล้อมอยู่ข้างกายเขา เจ้าเมืองสุโขทัยรีบเอ่ยว่า "ตุตุ เมื่อคืน อวีเสียวนาคันไปดับไฟอยู่ค่อนคืน ในที่สุดก็กู้เรือของท่านกลับมาได้ เพียงแต่น้ำเสียตายที่ห้องเรือมีน้ำเข้ามา ห้องโดยสารก็ถูกเผาไหม้อย่างรุนแรง ผู้น้อยได้ให้ช่างฝีมือดีที่สุดในสุโขทัยมาซ่อมเรือให้ท่านแล้ว รับรองว่าจะซ่อมให้เหมือนเดิมอย่างแน่นอน ทว่าการซ่อมเรือต้องใช้เวลาอาจต้องรบกวนตุตุรออยู่ในเมืองสุโขทัยสักสองสามวัน"

ลูเหิงยิ้มตอบ "เบ๊องบนมีสวรรค์ เบ๊องล่างมีทุ่งข้าว ข้าได้ยินชื่อเสียงของสุโขทัยมานาน น้ำเสียตายที่ไม่มีโอกาสมาเยือนเสียที บัดนี้ได้พักอยู่ในสุโขทัยหลายวัน ข้าปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง จะมีปัญหาอะไรเล่า"

เจ้าเมืองสุโขทัยฟังแล้ววางใจ ประสานมือยิ้มตอบ "ตุตุชื่นชอบสุโขทัยนับเป็นวาสนาของผู้น้อย ผู้น้อยจะไปจัดเตรียมแผนการท่องเที่ยวให้ตุตุเดี๋ยวนี้ จะต้องทำให้ตุตุสุขสำราญอย่างเต็มที่แน่นอน"

ลูเหิงยิ้มรับคำ ดูไม่ออกว่าในใจเขารู้สึกอย่างไร "รบกวนท่านเจ้าเมืองแล้ว"

เจ้าเมืองสุโขทัยพูดจาเย็นยอไปมากมายแล้วจึงเอ่ยอย่างลำบากใจ "เพียงแต่ข้าวของบนเรือล้วนถูกเพลิงไหม้ทำลายไปสิ้น พวกของระดับยังไม่เท่าไร สิ่งที่สุโขทัยขาดแคลนมากที่สุดก็คือของสวยๆ งามๆ ผู้น้อยไปหาซื้อมาให้ตุตุใหม่ก็เป็นอันใช้ได้ กลัวก็แต่ตุตุจะนำหนังสือหรือจดหมายอะไรมาด้วย ของเหล่านี้เกรงว่า..."

"ไม่เป็นไร" ลูเหิงว่า "ข้ารับพระกระแสรับสั่งของฝ่าบาทออกเดินทางได้รับอนุญาตเป็นกรณีพิเศษให้สำเร็จโทษก่อนค่อยรายงานได้ ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐาน สิ่งเดียวที่มีความสำคัญก็คืออาวุธหลายทีบนั้น เพราะหัตถ์ที่ตัวข้าผู้นี้เป็นโรคช้ำระแวงอย่างมากจึงสั่งให้คนลับเปลี่ยนของลงมาก่อนแล้ว"

ไม่คิดว่าจับพลัดจับผลูจะทำให้รอดพ้นจากเพลิงไหม้ครั้งใหญ่ได้พอดี"

เจ้าเมืองสุโขทัยจึงขึ้นไป ก่อนจะยิ้มประจบเย้ยว่า "ดูตุซ่างมีไหวพริบ โดยแท้ ซ่อมประตูหน้าต่างก่อนฝนตก* ผู้น้อยเลื่อมใส เลื่อมใสยิ่งนัก!"

ลู่อิงพาเจ้าเมืองสุโขทัยเดินไปยังราวกัน ชี้ให้เขาดูลานเรือนด้านหลัง "เห็นหีบไม้แดงพวกนั้นหรือไม่ ข้างในก็คืออาวุธของกำลังพลสองพันคน ปืนไฟ ดินปืน ดาบเหล็กมีครบทุกอย่าง ไม่ได้ได้รับความเสียหายแม้แต่หีบเดียว ข้าวางหีบไม้แดงที่เหมือนกันทุกประการไว้บนเรือ แต่ข้างในมีแต่ก้อนหิน ไม่สำคัญแต่อย่างใด เมื่อคืนเกิดเพลิงไหม้ขึ้น ไม่รู้หีบพวกนี้ยังอยู่ดีหรือไม่"

เจ้าเมืองสุโขทัยยิ้มเจื่อนพลางตอบ "ตอนที่ทหารไปดับไฟไม่เห็นว่ามีหีบได้ทองเรือของท่านมีอยู่ บางทีของพวกนั้นอาจจะจมน้ำไปแล้วกระมัง"

ลู่อิงรับคำ เอยอย่างทอดถอนใจ "น่าเสียดายนัก หีบไม้แดงอย่างดีเชียวนะ"

ผู้บัญชาการสูงสุดในนครหลวงเดินทางมาสุโขทัยด้วยตนเอง เจ้าเมืองสุโขทัยต้อนรับขับสู้อย่างกระตือรือร้น จะจัดงานเลี้ยงต้อนรับลู่อิง ทว่าร่างกายของลู่อิงมีบาดแผล ไม่อาจดื่มสุรา เจ้าเมืองจึงกำหนดวันจัดงานเลี้ยงเป็นวันที่เจ็ดเดือนเจ็ด

เดิมที่เจ้าเมืองสุโขทัยจะเชิญลู่อิงไปหอสุราที่หรูหราที่สุดริมฝั่งแม่น้ำ ชมทิวทัศน์อันงดงามของสุโขทัย แต่ลู่อิงบอกว่าอาวุธและนักโทษสำคัญยังอยู่ในโรงเตี๊ยม มิอาจจากไปได้ ดังนั้นสุดท้ายสถานที่จัดงานเลี้ยงจึงกำหนดเป็นโรงเตี๊ยมที่ลู่อิงพักอยู่

โรงเตี๊ยมแห่งนี้มีขนาดใหญ่มาก รวมโรงเตี๊ยมกับหอสุราไว้ด้วยกัน

* ซ่อมประตูหน้าต่างก่อนฝนตก เป็นการอุปมา หมายถึงเตรียมการล่วงหน้าไว้ก่อนแล้ว

ชั้นสามกับชั้นสี่เป็นห้องพักแขก ชั้นสองเป็นห้องพิเศษและห้องส่วนตัว
ชั้นล่างเป็นห้องโถงใหญ่ รองรับคนนับพันคนพร้อมๆ กันได้ไม่มีปัญหา

ประจวบเหมาะตรงกับเทศกาลซีซี ริมน้ำทุกแห่งหนมีหนุ่มสาวมา
ลอยโคมในแม่น้ำ ต้นไม้เพลิงบุปผาเงิน โคมไฟไหวระเพื่อม งดงาม
ไปทั่วทุกแห่ง ห้องโถงใหญ่ชั้นหนึ่งของโรงเตี๊ยมมีแขกเหลือนั่งกันเต็มแล้ว
องครักษ์เสื้อแพรกับขุนนางที่เจ้าเมืองพามา นั่งร่วมโต๊ะดื่มสุรากัน เสียง
อะอะจ้อแจแจแทบจะฟุ้งทะลุหลังคาออกไป บรรยาการครึกครื้นไม่ธรรมดา

นักดนตรีสอดฝีมืออยู่บนยกพื้นสูงขับขานบทเพลงภาษาอู๋ ลู่จ๋าง
กับสาวใช้เดินไปมาระหว่างโต๊ะอย่างฉับไว ชั้นสองมีขุนนางที่ท่งที่
ไม่ธรรมดาสนทนากันอยู่รอบด้าน ขึ้นไปอีกชั้นเป็นเหล่าสุหยินและ
ครอบครัวขุนนางที่เก๋าลมวเมฆาประดับปิ่น อารมณ์เป็นประกายเจิดจรัส
แสงโคมส่องห้องโถงแห่งนี้จนสว่างไสวดุจดอนกลางวัน เสียงดนตรีและ
การร่ำรำทำให้สถานที่แห่งนี้เหมือนดินแดนแห่งความสงบสันติ บรรยาการ
เมามายคล้ายห้วงฝัน

สุหยินเจ้าเมืองโบกพัดผ้าไหมพัดไปมาตรงปลายจมูกด้วยท่าที่
รังเกียจ "ช่างน่ารำคาญแท้"

หวังเหยียนซิงนั่งอยู่ตรงกลางของเหล่าสตรีได้ยินคำพูดของสุหยิน
เจ้าเมืองแล้วจึงเอ่ยถาม "สุหยินรู้สึกว่ที่นั่นหนาวเกินไปหรือ"

สุหยินเจ้าเมืองรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นป็นยิ้มประจบ ตอบว่า "ที่ใดกัน
หายากที่จะได้ครื้นเครงเช่นนี้ หากไม่ได้บารมีของสุหยินตู่ดู ข้าคงไม่ได้
เห็นภาพเช่นนี้ เพียงแต่ว่านี่นางคณิกาจากหอโคมเขียวออกมามากมาย
อากาศเจือกลิ่นแป้งหอมฉันทันเลวอยู่ ชุนจมูกจนชั่วรู้สึกทรมาน"

ไท่ไท่ของผู้ช่วยเจ้าเมืองได้ยินดังนั้นก็พูดต่อ "สุหยินท่านเจ้าเมือง

เป็นผู้สูงศักดิ์ จมูกเหี่ยวไปว่ แพ้กลิ่นเครื่องหอมได้ง่าย แต่คนหยาบกระด้าง
อย่างพวกเรากลับแยกกลิ่นเครื่องหอมพวกนี้ไม่ออก"

เหล่าสตรีจากครอบครัวขุนนางเปล่งเสียงหัวเราะอย่างเข้าอกเข้าใจ
พร้อมกัน หวังเหียนซิงยกมูมปากเล็กน้อย แต่กลับไม่เห็นรอยยิ้ม
สักเท่าไร

นางกวาดตามองรอบด้าน "บุตรทั้งหลายของฮูหยินเจ้าเมืองเล่า
ดูยุ่งกับงานทั้งวัน ซ้ำอยู่ในซุโจวก็ไม่มีคนรู้จัก อยากหาคนคุยด้วยยังไม่รู้
จะไปหาใครดี"

ฮูหยินเจ้าเมืองได้ยินดังนั้นก็รีบอธิบาย "พวกนางนิสัยหยาบกระด้าง
ทั้งยังเกียจคร้าน ถูกขังกักตัวอยู่ในบ้านให้เรียนรู้ธรรมเนียมมารยาท
ไว้เข้าอบรมสั่งสอนพวกนางดีแล้วค่อยพามาเคารวะฮูหยินดู"

หวังเหียนซิงผงกศีรษะ "ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง เทศกาลอันดีอย่าง
เทศกาลซี้ซี้ฮูหยินเจ้าเมืองยังไม่ลืมกวดขันระเบียบวินัยของบุตรสาว
ทั้งหลาย สมแล้วที่เป็นตระกูลใหญ่"

ฮูหยินเจ้าเมืองรีบปฏิเสธ เหล่าสตรีเมื่อพูดถึงบุตรสาวก็อดมิได้
ที่จะถามสตรีที่เพิ่งแต่งงานอย่างหวังเหียนซิง "ฮูหยินดูดูแลงานได้
ปีครึ่งแล้วกระมัง มีข่าวดีหรือยัง"

ลู่เหิงกับมารดาและพี่ชายแยกกันอยู่ นอกจากวันขึ้นปีใหม่หรือ
ช่วงเทศกาล หวังเหียนซิงล้วนไม่ต้องพบปะกับคนของบ้านสามี อีกทั้ง
ในนครหลวงก็ไม่มีใครล้ายุ่งเรื่องส่วนตัวของลู่เหิง คิดไม่ถึงว่าครั้งแรก
ที่นางถูกเร่งรัดเรื่องบุตร คำพูดจะมาจากปากของเหล่าสตรีในครอบครัว
ขุนนางซุโจวที่ไม่รู้จักมักคุ้นกันกลุ่มนี้

หวังเหียนซิงประดักประเดิดเล็กน้อย ตอบว่า "ดูยุ่งกับงานใน

ราชสำนัก ยังไม่รีบร้อนมีบุตร เรื่องของบุตรธิดาล้วนขึ้นอยู่กับวาสนา เมื่อวาสนามาถึงย่อมมีเอง"

ไท่ไท่ทั้งหลายฟังแล้วต่างพากันคล้อยตาม "ใช่ๆ สุหยินยังสาว ไม่ต้องกังวลเรื่องทายาท ได้ยินว่าหลังจากตุตูแต่งงานแล้ว ข้างกายไม่มีอนุแม่แต่คนเดียว สุหยินยังอ่อนเยาว์ทั้งเป็นที่รักใคร่ การตั้งครรภ์มิใช่แค่เรื่องชั่วเร็วหรือ"

ไท่ไท่หลายคนก็อ่อนประสพการณ์ฟังแล้วตกใจสะดุ้ง "ข้างกายตุตูไม่มีอนุเลยหรือ"

"ไม่มี" สุหยินเจ้าเมืองยิ้มก่อนเอ่ยต่อ "ลู่สุหยินอ่อนกว่าตุตูห้าปี อีกทั้งรูปโฉมยังงามเฟรศพริ้งถึงเพียงนี้ ข้าเห็นยังนึกเอ็นดู ไม่แปลกที่ลู่ตุตูจะประคบประหงมดุของล้ำค่า บุรุษที่อายุมากหน่อยล้วนรู้จักรักใคร่ภรรยา ลู่สุหยินนับว่ายังมีความโชคดีรออยู่อีกมาก"

เหล่าสตรีกำลังพูดคุยหัวเราะกัน เสียงคำนับก็พลันดังขึ้นข้างนอก ทุกคนสะดุ้งโหยง รีบลนลานลุกขึ้น

ลู่เหิงเดินเข้ามา ข้างหลังมีขุนนางติดตามมาหลายคน สุหยินเจ้าเมืองไม่คิดว่าลู่เหิงจะมา รีบยกบถายคำนับอีกฝ่ายมือไม่ยั้งเป็นพัลวัน "ผู้น้อยคารวะลู่ตุตู"

หวังเหยียนชิงลุกตามทุกคน ขุนนางคนอื่นๆ ประสานมือให้นางหวังเหยียนชิงยิ้มจางๆ เป็นการทักทาย นางเป็นสุหยินตุตูตำแหน่งลำดับหลักชั้นสอง นอกจากกับลู่เหิงแล้วไม่จำเป็นต้องคารวะผู้ใด

ลู่เหิงพยักหน้ายิ้มๆ ดวงตาไม่แสดงความรู้สึกแต่อย่างใด "ข้าเห็นว่าชั้นสองยังว่างอยู่จึงมาเตือนทุกท่านสักคำ ไม่ได้รบกวนการคุยกันของพวกท่านกระมัง"

สุหยินเจ้าเมืองรีบยิ้มเอ่ย "ผู้น้อยไม่ทันสังเกต ที่ทำงานเลี้ยงจะเริ่มแล้ว ตูตู่ให้คนวิ่งมาบอกก็ได้ โยต้องมาด้วยตนเองเล่า"

ลู่เหิงยิ้มตอบ "อาจเป็นเพราะไม่พอใจ 'สุหยินที่อายุยังน้อย' กระมัง อย่างไรก็ตามตูดองมาคูนางด้วยตนเองเสียหน่อย"

ตั้งแต่ตอนที่ลู่เหิงเข้ามา หวังเหยียนซิงก็รู้สึกได้ว่าดูเหมือนเขาจะอารมณ์ไม่ดีนัก บัดนี้พอเขาเอ่ยปาก นางก็มั่นใจว่าเขาได้ยินคำพูดเมื่อครู่นี้ของสุหยินเจ้าเมืองจริงๆ

ลู่เหิงเอ่ยเบาๆ ด้วยรอยยิ้ม ทว่าน้ำเสียงกลับดุดันอยู่บ้าง สุหยินเจ้าเมืองรู้สึกประหลาดใจชั่วขณะ ไม่แน่ใจว่าตนไปล่วงเกินเขาที่ใดกันแน่ เวลานี้เองหวังเหยียนซิงเดินไปตรงหน้าลู่เหิง ลอบกระตุกแขนเสื้อเขา

ลู่เหิงจึงผินข่มอารมณ์ไว้ เอ่ยน้ำเสียงราบเรียบ "ใกล้ถึงเวลาแล้วลงไปข้างล่างก่อนเถอะ"

ทุกคนรับคำ พากันหลีกทางให้ลู่เหิงสามักรยาเดินนำข้างหน้า ลู่เหิงประคองข้อมือหวังเหยียนซิง สองคนเดินเคียงไหล่กันลงจากบันได หวังเหยียนซิงอาศัยช่วงที่ลงบันไดขยับไปใกล้เขา พุดเสียงค่อยๆ "ไหนท่านจึงทำตัวเป็นเด็กน้อยไปได้ เรื่องแค่นี้เอง โยต้องโมโหเล่า"

บัดนี้ลู่เหิงย่นคิติดูแล้วยังคงขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "บอกว่าซำรักใคร่เจ้าก็แล้วไปเถอะ เหตุใดต้องพุดว่าซำแก่กว่าเจ้า ยังประคบประหมัดเจ้าเหมือนของล้ำค่า ไฉนพวกนางจึงไม่พุดว่าซำรักเจ้าเหมือนบุตรสาวเสียเลยเล่า"

หวังเหยียนซิงอยากจะหัวเราะ แต่นางคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่า ถ้านางหัวเราะออกมาจริง ลู่เหิงจะต้องจดจำไปทั้งคืนแน่ ให้ความสะดวกแก่ผู้อื่นก็คือให้ความสะดวกแก่ตนเอง สุดท้ายหวังเหยียนซิงก็ปลอบเขาเสียงนุ่ม "เฮอะละ อย่าโมโหเลย"

ลู่อิงสุดหายใจเข้าลึก ช่มโทสะที่อัดอั้นอยู่ในใจ ชายหญิงมีข้อแตกต่าง แม้เป็นงานเลี้ยงก็ต้องแบ่งแยกชายหญิง เหล่าขุนนางห้อมล้อมลู่อิงเดิน ไปยังห้องส่วนตัว ส่วนหวังเหียนซิงตามสูหยินเจ้าเมืองและคนอื่นๆ เลี้ยว ไปอีกทาง

คนจากโรงเตี๊ยมรู้ล่วงหน้าว่าเจ้าเมืองซูโจวจะจัดงานเลี้ยงรับรองแขก ที่นี่จึงเตรียมห้องพิเศษไว้เรียบร้อยแล้ว ในห้องประดับอักษรภาพวาด ดอกไม้สด และกำยาน หูหระสูงส่งแต่ก็ไม่ขาดน้ำหมึกและความสุนทรีย์ ของเจียงหนานไป ตอนจะนั่งลงทุกคนต่างปฏิเสธกันไปมารอบหนึ่ง สุดท้าย ให้หวังเหียนซิงนั่งตรงตำแหน่งประธาน สูหยินเจ้าเมืองนั่งในลำดับถัดมา คนอื่นๆ นั่งลงตามลำดับตำแหน่งของสามี

ที่นี่แม้จะได้ชื่อว่าเป็นห้องส่วนตัว แต่ก็มีพื้นที่กว้างขวางมาก เบื้องหน้ามียกพื้นสูง เบื้องหลังมีทิวทัศน์ของแม่น้ำ นั่งอยู่ตรงนี้สามารถ มองเห็นสภาพแวดล้อมข้างนอกได้ทั้งหมด แต่คนข้างนอกกลับมองไม่เห็น พวกนาง สงบเรียบร้อยยิ่งนัก

สูหยินเจ้าเมืองหยิบรายการอาหารที่ประทับลายทองขึ้นมา ให้หวังเหียนซิงเป็นคนเลือกอาหาร หวังเหียนซิงปฏิเสธอย่างนุ่มนวล "ข้าไม่มีความรู้เกี่ยวกับอาหารซูโจว ต้องขอให้สูหยินช่วยสั่งอาหารท้องถิ่น ของซูโจวให้ข้าสักสองสามจานด้วยเถิด"

เมื่อเอ่ยเช่นนั้นแม้ปากของสูหยินเจ้าเมืองยังคงเอ่ยวาจาเกรงใจ แต่มือกลับพลิกดูรายการอาหารโดยไม่ปฏิเสธแล้ว "เช่นนั้นข้าคงต้อง ขอล่วงเกินแล้ว"

ขณะที่ในหอสุราบรรยายกาศครั้นเคร่ง ประตูลังของเรือนขนาดเล็ก

หลังหนึ่งในจุดที่ไม่สะดุดตาในชุดใจแฉมออกเป็นรอยแยก คนข้างในกวาดตามองอย่างระแวดระวัง ก่อนจะเบี่ยงตัวเปิดทางให้ "เร็วเข้า เวลาไม่มาก"

ข้างนอกมีคนสวมชุดคลุมกันลมยืนอยู่หลายคน พวกเขาไม่พูดไม่จา ก้มหน้าอย่างเจียบนั้และกลืนหายใจกับเงามืดอย่างรวดเร็ว จูวี่ชีวกำลังทำโคมสำหรับลอยน้ำ จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกคนเคาะ "คุณหนู จานอยู่หรือไม่" จูวี่ชีวเปิดประตู เห็นว่าเป็นคนที่สวมชุดคลุมกันลมสีดำกัตกใจจนสะดุ้ง "มีอะไรหรือ"

ผู้เป็นหัวหน้าถอดหมวกคลุมศีรษะออกเผยให้เห็นดวงหน้างดงาม แข็งกร้าวของสตรีนางหนึ่ง "คุณหนู เมื่อครู่พวกเราเพิ่งได้รับแจ้งข่าวจากตู่ตู่ องค์รักษ์เสื้อแพรมีคนเป็นไส้ศึก ที่นี้ไม่ปลอดภัยแล้ว ท่านต้องย้ายตามพวกเราไปทันที"

จูวี่ชีวฟังแล้วตกตะลึงพริ้งเพริด นางทำอะไรไม่ถูกอยู่บ้าง รีบเอ่ย "พวกเจ้ารอประเดี๋ยว ข้าขอไปเก็บของก่อน"

"ไม่ต้อง ประเดี๋ยวคนของพวกเราจะมาเก็บสัมภาระให้ เรื่องนี้ไม่อาจรั้งรอ คุณหนูรีบตามพวกเราไปเถอะ"

จูวี่ชีวรู้ว่าองค์รักษ์เสื้อแพรทำอะไรสักลับเช่นนี้อยู่แล้ว นางมิได้โต้แย้ง ปิดประตูและตามพวกเขาไป หญิงสาวยื่นชุดคลุมกันลมตัวหนึ่งให้จูวี่ชีว พलगบอก "คุณหนู เพื่ออำพรางตัว โปรดสวมชุดคลุมกันลมด้วย"

จูวี่ชีวทางหนึ่งสวมชุดลงบนร่าง ทางหนึ่งเอ่ยถาม "แล้วท่านย่าของข้าเล่า"

"ฮุหยินผู้เฒ่าจู่มีคนอื่นมารับ รีบไปกันเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว"

วันนี้เป็นวันเทศกาลซีชี ท้องถนนมีคนสัญจรไปมาคึกคักเป็นอย่างมาก

แต่จู่จู่ตัวกลับถูกคนดึงลาก ผ่าฝูงชนที่กำลังเฉลิมฉลองไปอย่างโชนัดโชนัด รวากับนางกำลังมุ่งไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับโลกมนุษย์อันคึกคัก สตรีที่อยู่ข้างหน้าจุดดึงนางจนนางเริ่มจะเจ็บแล้ว นางขมวดคิ้ว ขณะกำลังจะเตือนอีกฝ่ายให้เบาหน่อยกลับเห็นหญิงสาวหยุดข้างรถม้าคันหนึ่งและออกแรงผลักจู่จู่ตัวหนึ่งที่ "ยังมีอันตรายอยู่ ท่านอยู่ในรถม้าเงียบๆ อย่าได้ส่งเสียง"

จู่จู่ตัวไม่เข้าใจ ถูกผลักขึ้นรถไปอย่างงงง บบรรมมีบุรุษนั่งอยู่คนหนึ่ง ต้องอยู่ในรถคันเดียวกับบุรุษแปลกหน้าเช่นนี้ทำให้จู่จู่ตัวรู้สึกอึดอัดมาก นางอดถามไม่ได้ "เกิดอะไรขึ้นกันแน่ พวกเราจะไปที่ใดกันหรือ"

บุรุษผู้นั้นกลับถลึงตาใส่ นาง ตวาดเสียงค่อย "เงียบเสีย!"

จู่จู่ตัวมุ่นคิ้ว ผันขมความไม่พอใจเอาไว้ เวลานี้เองนางสังเกตเห็นว่า พื้นรองเท้าของอีกฝ่ายมีคราบน้ำคล้ายเพิ่งเดินผ่านริมน้ำมา จู่จู่ตัวนั่งจั่นครู่หนึ่งพลันตระหนักได้

นี่ไม่ใช่คนที่ลู่ดูตู่ส่งมา แต่เป็นไส้ศึกต่างหาก!

ชั่วขณะที่จู่จู่ตัวรับรู้ถึงความผิดปกติก็ร้องขอความช่วยเหลือไปยังภายนอกทันที ทว่าคนข้างหลังกลับชิงปิดปากนางก่อนและจู่โจมอย่างแรง จู่จู่ตัวดวงตาเหลือกขึ้น หดสติไป

จู่จู่ตัวฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง พบว่าสองมือของตนเองถูกมัดไว้ ปากก็มีผ้าอุดอยู่ เพิ่งหลังคาเตียงมาก พื้นข้างหลังโคลงเคลงไปมาอย่างเป็นจังหวะ จู่จู่ตัวอาศัยอยู่ริมน้ำตั้งแต่เด็ก รู้ได้ทันทีว่านางถูกจับขึ้นมาบนเรือแล้ว

หัวใจของนางพลันเยียบเย็นเป็นน้ำแข็ง แม่น้ำลำคลองในซูโจวกระจายอยู่ทั่ว วันนี้เป็นวันเทศกาลชี่ชี่ ไม่รู้มีคนตั้งมากมายเพียงใด

พายุเรืออยู่ในแม่น้ำ อีกฝ่ายซ่อนตัวนางไว้บนเรือ เมื่อใดคนภายนอกจะหาตัวนางพบเล่า

ไม่รู้ว่าคุณของผู้ติดตามจะรู้หรือยังว่านางหายตัวไป ก่อนจากมานางไม่ได้เก็บข้าวของอะไรเลย แม้แต่คอมพิวเตอร์ในห้องยังถูกจุดทิ้งไว้ ทหารที่เฝ้าอยู่ข้างนอกอาจคิดว่านางกำลังอ่านหนังสือจึงยังไม่กล้าเคาะประตูสอบถาม

จูวี่ซิวถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม นางขยับข้อมือเบาๆ หมายถึงจะปลดเชือก แต่เสียงแผ่วเบาของนางกลับทำให้คนข้างนอกรู้ตัว เสียงฝีเท้าประชิดใกล้เข้ามาโดยเร็ว จูวี่ซิวยังไม่ทันได้แก้มดสติ ผ้าในปากก็ถูกกระชากออกไปด้วยแรงมหาศาล

อากาศคำโตะหลักเข้ามาในปอด ในที่สุดจูวี่ซิวก็หายใจได้โดยสะดวก แต่นางไม่รู้สึกสบายตัวแม้แต่น้อย นางมองกลุ่มคนตรงหน้า ร่างกายกระดกถอยไปข้างหลังตามสัญชาตญาณ แม้แต่น้ำเสียงยังสั่นไปด้วย "พะ...พวกเจ้าเป็นใคร"

"คุณหนูจู้" สตรีที่หลอกจูวี่ซิวมามองนางด้วยสายตาของผู้ที่เหนือกว่า ใบหน้าไม่เหลือความเป็นมิตรแม้แต่เศษเสี้ยว "ครอบครัวพวกเจ้าเหลือแต่เด็กกำพร้าและหญิงม่าย เดิมทีได้เท่าของเรา ไม่อยากสร้างความลำบากใจให้พวกเจ้า จนใจที่พวกเจ้าไม่รู้ดีชั่วเองพูดมา รายชื่อพวกนั้นอยู่ที่ใด"

จูวี่ซิวฟังแล้วจับต้นชนปลายไม่ถูก เหยยถามอย่างประหลาดใจ "รายชื่ออะไร"

"ยังจะเสแสร้ง?" หญิงสาวย่อตัวลงมา ออกแรงกระชากผมจูวี่ซิว จูวี่ซิวร้องเจ็บ ถูกบังคับให้เผชิญหน้ากับหญิงสาว "ก็คือรายชื่อที่พ่อเจ้าบันทึกความลับของขุนนางเจียงเจ้อไว้อย่างไรเล่า"

จอร์จชีวเบิกตาโต กลั้ล้มหายใจโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวเห็นดังนั้น ก็พูดเสียงขุ่น "เป็นเจ้าที่มอมมันให้ลู่เหิงจริงๆ ด้วย เขียนรายชื่อเหล่านั้นออกมาแต่โดยดี หาไม่แล้วอย่าหาว่าข้าไม่เกรงใจ"

จอร์จชีวกลืนน้ำลาย กัดฟันตอบ "ข้าไม่รู้"

อาหารถูกทยอยยกขึ้นมานบนโต๊ะ หวังเหยียนซิงมองอาหารประณีตตรงหน้าแล้ว ความคิดแรกกลับเป็น...จะมีพิษหรือไม่

นางลอบถนหายใจ นางนับว่าถูกลู่เหิงทำร้ายเข้าเสียแล้ว มิอาจย้อนกลับไปไ้วางใจผู้อื่นเหมือนแต่ก่อนได้อีก ฮูหยินเจ้าเมืองซูโจว เชื่อเชิญให้หวังเหยียนซิงกินอาหารอย่างกระตือรือร้น หวังเหยียนซิงอ้างว่าไม่ค่อยหิว คีบอาหารอย่างเชื่องช้า เลือกกินเฉพาะอาหารที่ฮูหยินเจ้าเมืองกินเท่านั้น

หลังจากทางพวกนางมีอาหารยกขึ้นโต๊ะแล้ว ในที่สุดอาหารร้อนจึงถูกยกออกมาที่ชั้นล่าง งานเลี้ยงเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ เหล่านางศีกานั่งอยู่บนยกพื้นสูง ขับร้องบทเพลงซ้ำๆ พวกนางเป็นนางศีกาที่ขายศิลปะไม่ขายเรือนร่าง แต่ยามอยู่ในห้องโถงใหญ่ที่มีแต่บุรุษ ยังคงไม่อาจหลีกเลี่ยงการถูกคนเอาเปรียบ

อยู่ท่ามกลางเรื่องสลายมัจฉาจะขายศิลปะหรือขายเรือนร่าง เจ้าสามารถเลือกได้หรือ

ห้องส่วนตัวของเหล่าสตรีแหวนม่านมุกอยู่ พวกนางมองเห็นการแสดงที่ชั้นล่างได้ แต่คนข้างล่างกลับมองไม่เห็นพวกนาง หวังเหยียนซิงเห็นหญิงสาวเหล่านั้นถูกเรียกไปคารวะสุรา ถูกล่วงเกินแล้วยังต้องฝืนปั้นยิ้ม นางทนดูต่อไปไม่ได้จึงพูดขึ้น "คืนนี้ข้าไม่ค่อยหิว ยังมีลู่เหิงความรื่นเริง

สักหน่อย ชั้นล่างเสียงดังเกินไป ได้ยินไม่ชัดว่านักขับร้องนางรำเหล่านั้นร้องอะไร เรียกพวกนางขึ้นมาขับร้องข้างบนเถอะ"

เหล่าสตรีทั้งโต๊ะตะลิ่งงัน พวกนางเป็นไท้โทะระกุลขุนนาง สุวานะแตกต่างจากสตรีไร้ขายรอยยิ้มพวกนั้นราวฟ้ากับดิน ปกติสุหิณขุนนางเหล่านี้ดูแคลนนางจึงจอกพวกนี้เป็นที่สุด แม้แต่อากาศที่หายใจก็ยังไม่เอื่อยการใช้ร่วมกับนางคณิกาพวกนั้น แต่หวังเหยียนชิงกลับจะเรียกพวกนางเข้ามาขับร้องในห้องส่วนตัว

สุหิณเจ้าเมืองพูดอย่างลำบากใจ "ลู่สุหิณ จะอย่างไรพวกนางก็เป็นคนขายศิลปะ..."

"ข้ารู้แต่แค่ฟังบทเพลงจะเป็นไรไปเล่า" หวังเหยียนชิงพูดจบ ทำท่าเหมือนเพ็งนึกขึ้นได้ "ข้าเกือบลืมไป สุหิณเจ้าเมืองสูงส่ง ไม่อาจดมกลิ่นแบ่งชาติ อืม...ถ้าอย่างนั้นข้าไปหาห้องส่วนตัวอีกห้องดีหรือไม่"

สุหิณเจ้าเมืองหรือจะกล้ำกลายให้หวังเหยียนชิงเป็นฝ่ายหลบเลี้ยวออกไปรีบพูด "ไม่เป็นไรๆ หายากที่ลู่สุหิณจะมีอารมณ์สุนทรีย์ ประจวบเหมาะข้าเองก็ไม่ได้ฟังจื๋วมานานแล้ว วันนี้อาศัยลู่สุหิณ ข้าจะได้ฟังเพื่อความรื่นเริงด้วย"

สุหิณตุตูมีคำสั่ง ไม่มีใครกล้าไม่ปล่อยคน ในเวลาอันรวดเร็ว เหล่านางคณิกาก็อุ้มผีผา กู่เจิง* และเครื่องดนตรีอื่นๆ เดินเรียงแถวเข้ามาในห้องส่วนตัว

สตรีที่เป็นหัวหน้าอบกายค่านับหวังเหยียนชิงอย่างอ่อนช้อย "ข้าน้อยอวิ้ง คารวะสุหิณตุตู"

หวังเหยียนชิงพยักหน้าส่งๆ "ข้าเพิ่งมาเยือนธุโจว ไม่รู้ธรรมเนียม

* เจิง หรือกู่เจิง เป็นพิณจีนโบราณชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายจะเข้ของไทย มีประวัติความเป็นมายาวนานนับพันปี กู่เจิงมีหลายขนาดตั้งแต่สิบสองถึงยี่สิบหกสาย และอาจมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละท้องถิ่น

ของที่นี่ พวกเจ้าเลือกบทเพลงที่มีชื่อเสียงของซูโจวมาขับร้องสักสองสาม เพลงเถอะ"

"เจ้าคะ" อวิ้งยอบกาย นำคนทั้งคณะเดินไปหลังฉากบังตา นิ้วมือกรีดลงบนสายผีผาสองรอบ เปล่งเสียงซ่าๆ ความผันในอดีต ของกู่ชู่คล้ายถูกถ่ายทอดออกมาจากเสียงของนาง

เหล่าสตรีข้างหลังบรรเลงเจิง ดีดเซ่อ* เปาเซิง** คลอเคล้าเสียงของ อวิ้ง เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการขับร้องบรรเลงอย่างซ้าๆ หวังเหยียนซิง ทำท่าส่นอกสนใจ ซูหยินเจ้าเมืองมองท่าทางอันไร้ความกังวลใดๆ ของ หวังเหยียนซิงแล้ว คิดในใจว่าช่างเป็นภรรยาคนโปรดที่ถูกผู้ดูแลประคบ ประหนมิไว้กลางฝ่ามือโดยแท้ คิดอะไรได้ก็จะทำสิ่งนั้น หางคิ้วหางตา เปี่ยมด้วยความเอาแต่ใจไร้เดียงสา

ทำสิ่งใดไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมาภายหลัง ทั้งยังไม่สนใจความคิด ของผู้อื่น เพราะไม่มีใครกล้าล่วงเกินนาง

ซูหยินเจ้าเมืองคิดว่าวันนี้แค่ระยะทางสั้นๆ เท่านั้น ผู้ดูแลยังต้องมา รับนางด้วยตนเอง ตอนลงบันไดยังจู่มือนางราวกับหากเขาปลอ่ยมือนาง จะพลัดตกลงไปอย่างนั้น ถูกเอาอกเอาใจเยี่ยงนี้ย่อมไม่มีใครกล้าล่วงเกิน นางจริงๆ

ซูหยินเจ้าเมืองไม่รู้คิดถึงอะไรจึงทอดถอนใจเบาๆ

น่าเสียดายวาสนาดีเกินไปยอมบั่นอายุขัยของตนเอง

ซ้า

น้ำดังหนึ่งถูกสาดลงบนพื้น หยดน้ำแทรกซึมเข้าไปในร่องไม้ จู่อวิ้ง

* เซ่อ เป็นพินจีนชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายกู๋เจิง แต่เสียงนุ่มลึกกว่ากู๋เจิง

** เซิง เป็นเครื่องดนตรีประเภทเป่าของจีน มีลักษณะคล้ายแคน

ถูกน้ำเย็นกระตุ้นจนตื่น นางถ่มน้ำลายทิ้งด้านข้างอย่างอ่อนแรง

หญิงสาวเมื่อครู่เริ่มจะฉุนเฉียวแล้ว นางบีบคอจู้จี้วี่วและกระซากร่ำขึ้นมา เอ๋เอ๋เสียงดุดัน "จะพูดหรือไม่พูด!"

คำตอบของจู้จี้วี่วคือการเบือนหน้าไปอีกทาง ไม่ตอบอะไรสักคำ น้ำหยดลงมาจากปลายผมของนางทำให้นางดูขาวซีด หญิงชุดดำกัดฟันออกแรงผลักจู้จี้วี่วลงบนพื้นเร็ว เอ๋ด้วยน้ำเสียงน่ากลัว "ให้เกียรติเจ้ากลับไม่เอา เช่นนั้นก็อย่าโทษข้าเลย พาคนเข้ามา สั่งสอนนางสักหน่อย"

เดิมทีจู้จี้วี่วตั้งใจจะถือเสียว่าตนเองเป็นคนตาย ไม่ว่าคนพวกนี้ถามอะไรนางก็จะไม่สนใจ ทว่าน้ำเสียงของหญิงชุดดำเจือความชั่วร้ายของคนที่สนุกบนความทุกข์ของผู้อื่นทำให้จู้จี้วี่วเกิดลังสักร้อนไม่ตีจิ้งเอ๋เอ๋เสียงเครียด "พวกเจ้าจะทำอะไร"

สิ้นคำพูดของจู้จี้วี่ว เสียงดังลากอย่างเชื่องช้าก็ดังขึ้นระลอกหนึ่ง จู้จี้วี่วเบิกตาโต กรีดร้องพลางโผล่เข้าไป "พวกเจ้าหยุดนะ! มีอะไรก็มาลงที่ข้า ปล่อยท่านย่าของข้าไป!"

สองแขนของจู้จี้วี่วถูกคนชุดดำจับไว้ นางดิ้นรนสุดกำลัง แต่มีอาจสะบัดออกได้แม้แต่น้อย ท่านย่าสกุลจูลอายุมากสุขภาพทรุดโทรม ร่างกายผ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกจึงถูกคนหิวตัวขึ้นมากอย่างง่ายดายของครึกษ์ชุดดำรูปร่างสูงใหญ่ปล่อยมือ ท่านย่าสกุลจูลล้มลงบนพื้นไม่ดังตื้อบนเส้นผมที่เกล้าอย่างเรียบร้อยแน่นหนาอยู่เป็นนิจยามนี้ปรกลงมา ความแก่ชราพลันสะท้อนออกมา

จู้จี้วี่วกรีดร้องอย่างคลุ้มคลั่ง พุ่งตัวไปข้างหน้าไม่หยุด แต่จนแล้วจนรอดก็ถูกควบคุมตัวไว้ที่เดิม หญิงชุดดำเห็นท่าทางขาดสติของจู้จี้วี่วแล้วเผยรอยยิ้มพึงพอใจออกมาในที่สุด นางหยิบปล้องเส้นหนึ่งขึ้นมา

พันกับฝ่ามือข้าฯ พลังพูด "คุณหนูจุสมกับเป็นบุตรีเพียงคนเดียวของ
ได้ทำจุ กระดูกแข็งโดยแท้ ใช้เข็มแล้วยังไม่ยอมบอกรายชื่อ ไม่รู้ว่า
สูญยีนผู้เฒ่าท่านนี้จะเป็นเหมือนพวกเจ้าพ่อลูก กระดูกแข็งมาแต่กำเนิด
หรือไม่"

จุอวีชีวหลังน้ำตาพลาสงสายหน้า ร้องห้ามไม่หยุด หญิงชุดดำฉวน
แลเห็นทั้งหมดไว้กับฝ่ามือแล้ว แค่วัดมัดมือออกไปก็สามารถทำให้หนึ่งคน
ปริแตกได้ นางเอยเสียงเยียบเย็นอันตรวย "ข้าจะให้โอกาสเจ้าเป็นครั้ง
สุดท้าย สมุดรายชื่อนั้นมีใครบ้าง ลักษณะเป็นอย่างไร ถูกเก็บอยู่ที่ใด
หากเจ้ายังไม่ยอมพูดอีก เช่นนั้นข้าคงได้แต่ใช้แล้ทักทายสูญยีนผู้เฒ่า
ท่านนี้แล้วละ"

จุอวีชีวน้ำตาไหลอาบใบหน้า คุณเขาลงตรงหน้าหญิงชุดดำ พูดเสียง
ละอ่อน "ขอร้องเจ้ละ อย่าทำอะไรท่านย่าเลยนะ..."

"ลุกขึ้นมา!" ไทไทผู้เฒ่าที่ขดตัวอยู่บนพื้นไม้เปียกและพลันวาด
เสียงเจียบ รูปร่างของนางทั้งผอมและอ่อนแอ ยามล้มลงบนพื้นตัวขด
จนเหลือเพียงก้อนเล็ก ๆ แต่เสียงของนางกลับเปี่ยมด้วยพลังกำลังที่
ไม่สอดคล้องกับรูปร่าง น้ำเสียงแหบพร่า ทว่าทุกถ้อยคำเหมือนตะโกน
ออกมาพร้อมโลหิต "ปัญญาชนคุณเขาให้ฟ้า คุณเขาให้ดิน คุณเขาให้
สรรพสิ่ง แต่ไม่เคยคุณเขาให้คนทรยศ พ่อเจ้ากระทั้งตายก็ยังไม่ยอมก้มหัว
ให้คนพวกนี้ เจ้าจะทำให้เขาขายหน้าได้อย่างไร!"

ดวงตาของจุอวีชีวมีน้ำตาเอ่อคลอ นางนิ่งงันไป "ท่านย่า..."

ท่านย่าสกุลจุติหน้าขมิ้ม ยังคงเป็นไทไทผู้เฒ่าที่ดื้อรั้นและรับมือยาก
คนเดิม นางเอยภาษาอู๋ที่แปลกแปร่งพลาสร้องดำ "ข้ารู้ว่าพวกเจ้าจะเอาข้า
มาข่มขู่อ้อร์ ข้าไม่รู้หนังสือก็จริง แต่หลักการที่ว่าจะไม่เป็นตัวถ่วงของ

ลูกหลานข้าพราบดี"

ท่านย่าพูดจบก็พุ่งชนเสาต้นหนึ่งทันใด การกระทำของนางเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป คนชุดดำที่ยืนอยู่ด้านข้างล้วนตั้งตัวไม่ทัน กว่าพวกเขาจะปรามาข้างหน้า ไท่ไท่ผู้เฒ่าท่านนี้ก็ล้มลงกับพื้นอย่างอ่อนปวกเปียกบนหน้าผากมีโลหิตอันน่าสยดสยองปรากฏอยู่

คนชุดดำย่อกายลงตรวจดูลมหายใจ ก่อนจะส่ายหน้ากับหญิงชุดดำซ้ำๆ หญิงชุดดำเดือดดาลยิ่งนัก จับซีฟจรทดสอบการเต้นของหัวใจอย่างไม่หมดหวัง ทว่าท่านย่าสกลจุตายไปแล้วจริงๆ

จูวี่ชีว่เบิกตากลน จ้องมองภาพตรงหน้าโดยไม่ยับเยียน นางแขนงคอขึ้นทันใด แผลดสียงร่องยาวออกมาประหนึ่งหงส์ครวญคร่ำ

"อ้า!"

ปกติท่านย่าเวลาเดินยังต้องให้คนประคอง แต่ครั้งนี้กลับสามารถพุ่งชนเสาจนตายได้ เห็นได้ว่านางออกแรงมากเพียงใด กลัวก็แต่ตนเองชนแล้วจะไม่ตาย

การตายของข้า ข้าจัดการเอง มิต้องให้ผู้อื่น

บิดาและท่านย่าตายเพื่อคุณธรรมอย่างต่อเนื่อง แล้วนางจะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพียงลำพังได้อย่างไร จูวี่ชีว่ไม่รู้เอาเรื่องราวมาจากที่ใด สลัดหลุดจากคนชุดดำกะทันหัน พุ่งเข้าไปโอบกอดท่านย่าแน่น

ทว่าจูวี่ชีว่อยู่ไกลจากหีบจึงถูกคนชุดดำคว้าตัวกลับมาได้ทัน แต่นางก็ชนกระแทกจนขอบหน้าผากเลือดออกเช่นกัน ศีรษะพับลงและหมดสติไป เพียงพริบตาเบาะแสสองคนที่รู้เรื่องและมีความสำคัญมากที่สุดก็ใช้การไม่ได้ หญิงชุดดำกระพริบตาอย่างขัดเคือง สั่งให้ลูกน้องเฝ้าสองคนนี้ไว้ด้วยความหงุดหงิด ส่วนตนเองหมุนกายออกไปส่งข่าว

ด้านนอก

นางดูเบาคอบครัวนี้มากเกินไป คุณหนูผู้บอบบางคนหนึ่งที่ไม่เคยพบเจอโลกกว้าง ไทไทผู้เฒ่าคนหนึ่งที่ชั่วชีวิตไม่เคยออกจากเมืองชู่โจว กลับทำให้พวกเขาต้องพบเจออุปสรรคอย่างต่อเนื่อง หญิงชุดดำรู้ดีว่าตนมีความผิดใหญ่หลวง นางไม่คาดหวังว่าได้ทำจะอภัยให้กับความผิดของนาง เพียงหวังว่าอีกทางทุกอย่างจะราบรื่น

โรงเตี๊ยม

หลังดื่มสุราไปสามคัรบ บรรยากาศกำลังครึกครื้น ข้างบนครึ้นแรงถึงเพียงนั้น ทว่าคนที่เฝ้าคุกไต่ดินได้แต่ฟังเสียงโดยไม่อาจเข้าร่วม รู้สึกเจ็บเหงาไม่เข้ากับบรรยากาศ คนผู้หนึ่งที่สวมชุดลูกจ้างหิ้วกล่องอาหารเดินลงมาข้างล่าง เขาวางสามลงบนโต๊ะ ค้อมเอวก็มึนระแอะว่า "ได้ทำทุกท่านลำบากแล้ว นี่เป็นอาหารร้อนและสุราอุ่นจากข้างบน ได้ทำทุกท่านรีบกินเสียตอนที่ยังร้อนๆ เกอะขอรับ"

คนเฝ้าเวรปฏิเสธ แต่ไม่อาจต้านทานความหอมของสุราได้ด้วยอดใจไม่อยู่จึงดื่มไปสองอีก ลูกจ้างค้อมเอวขึ้นหน้าประจบเอาใจเก็บกล่องอาหารให้ดีและถอยหลังจากไป "ไม่รบกวนได้ทำทุกท่านปฏิบัติหน้าที่แล้ว ได้ทำทั้งหลายกินก่อนเถอะ อีกประเดี๋ยวช้าน้อยค่อยมาเก็บสาม"

ลูกจ้างผู้นี้ทำทางนอบน้อมประจบประแจง มิได้เหลื้อมองเข้าไปด้านในแม้แต่แวบเดียว หลังออกจากประตูคุกไต่ดินเขามิได้จากไป แต่กลับหันกายไปซ่อนตัวในเงามืด เขารออยู่พักหนึ่งก่อนจะผลุบกลับเข้าไปอย่างเบามือเบาเท้า คนข้างในล้มลงกับพื้นหมดแล้ว

ลูกจ้างคลำหากุญแจจากตัวผู้คุม วิ่งไปหน้าประตูห้องข้างอย่าง
คืบที่คืบทาง เกิดเสียงดังคลิก คนข้างในได้ยินเสียงจึงเงยหน้าขึ้นอย่าง
เปลืองแรง

ดวงตาของอุ้งจางมีคราบเลือดเกาะอยู่เต็มไปหมด มองเห็นผู้มาไม่ชัด
เขารู้สึกเพียงเงากลุ่มหนึ่งขยับเข้ามาใกล้จึงออกแรงเพ่งมองไปข้างหน้า
คิดว่าคนพวกนั้นมาทรมานเขาอีกแล้ว

ทว่าเงาสายนั้นกลับย่อตัวลงตรงหน้าเขา ประคองไหล่เขาไว้กลางถาม
"รองประมุขอุ้ง ท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

อุ้งจางได้ยินเสียงอันคุ้นเคย ประกายในดวงตารวมเข้าด้วยกันโดยเร็ว
"เป็นเจ้า?"

"เป็นข้าเอง" ลูกจ้างตอบ "ชาวที่ท่านแฉ่งกับได้เท่าครั้งก่อนมี
ประโยชน์มาก ได้ทำส่งข้ามาช่วยท่าน"

อุ้งจางกระปรีกระเปร่าขึ้นมา ลำคอเปล่งเสียงอู้อี้ ฟังไม่ชัดว่าพูดอะไร
ลูกจ้างขยับเข้าไปใกล้จนเกือบจะแนบติดหูเขาพาลถาม "รายชื่อที่เขา
พูดถึงกับท่าน ท่านเห็นหรือไม่ว่าซ่อนอยู่ที่ใด"

อุ้งจางส่ายหน้าอย่างเปลืองแรง น้ำเสียงแหบแห้งยากจะแยกแยะได้
"ข้าไม่รู้ รีบช่วยข้าออกไปเร็วเข้า พี่ใหญ่ข้าจะต้องตอบแทนพวกเจ้า
อย่างงามแน่นอน"

ลูกจ้างส่งเสียง "อ้อ" คำหนึ่ง จับอารมณ์ไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร
เขาถอยหลังหนึ่งก้าว ทำท่าเหมือนจะปลดกุญแจมือให้อุ้งจาง แต่แล้ว
ความเย็นเยียบขมหนึ่งกลับทะลวงเข้ามาตรงท้องของอุ้งจาง

ปากของอุ้งจางสั่นโลหิต มองดูลูกจ้างอย่างเหลือเชื่อ ลูกจ้าง
กำด้ามกริชหมุนควงในท้องของอุ้งจางรอบหนึ่ง ครั้นแน่ใจว่าเขาตายอย่าง

ไม่ต้องสงสัยแล้วจึงเก็บกริชกลับไปและเดินออกไปโดยไม่เหลียวหลัง

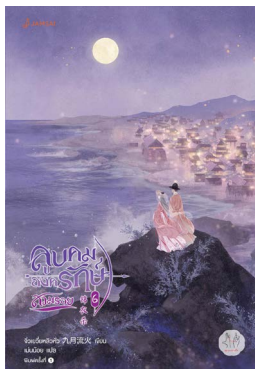
ในห้องโถงใหญ่ เริ่มมีคนเมามายฟุบลง ส่วนหวังเหียนซิงที่อยู่ในห้องส่วนตัวก็ฟังเพลงท่วงทำนองนุ่มนวลมาตลอดทั้งคืน นางรู้สึกว่านางศนิกาเหล่านี้ขับร้องตลอดทั้งคืนก็ไม่ง่ายเลยจริงๆ จึงตกรางวัลให้พวกนางก่อนงานเลี้ยงเลิกและปล่อยให้พวกนางจากไป

พอนางศนิกาจากไป สุหยินรองเจ้าเมืองก็ลุกขึ้นบอกว่าดื่มจนมาแล้ว ให้คนประคองออกไปสร้างเมา จู่ๆ ผู้คนในห้องก็หายไปครึ่งหนึ่ง สุหยินเจ้าเมืองถูกบังคับให้ฟังเสียงเสียดสีของเครื่องสายตลอดทั้งคืน หุดหิดใจจะตายอยู่แล้ว แต่นางมีอาจแสดงออกกับหวังเหียนซิงได้ ยังคงยิ้มแล้วพูด "ลู่สุหยิน ได้พบท่านกับลู่ตูตูนับเป็นเกียรติของข้า ข้ายังไม่ได้คารวะสุราท่านเลย ไปเติมสุราให้ลู่สุหยิน ข้าจะดื่มกับลู่สุหยินตามลำพังสักจอก"

สาวใช้รับคำ ถือกาสุราเดินมาข้างกายหวังเหียนซิง สุหยินเจ้าเมืองคุยถึงประเพณีท้องถิ่นของชูโจวกับหวังเหียนซิง วาจาน่าฟังถูกเปล่งออกมาไม่หยุด ในห้องพิเศษเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของนาง หวังเหียนซิงอมยิ้มรับฟังตลอดเวลา จังหวะที่สาวใช้ค้อมตัวจะรินสุรา นางพลันยื่นมือออกไปคว้าข้อมือของสาวใช้ที่ถือกาสุรา

หวังเหียนซิงเหลือบตาขึ้น ยิ้มมองไปยังสาวใช้ผู้นั้น "ข้าสังเกตเห็นเจ้าตั้งแต่เจ้าเข้ามาแล้ว ลำบากพวกเจ้าแล้วที่มีความอดทนที่เดียว ฝ่ารอจนถึงตอนนี้"

ภายใต้แขนเสื้อของสาวใช้ที่ปิดคลุมอยู่เป็นกริชเล่มหนึ่ง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/43zKQp1>